

**AV. MEDENİ AYHAN'IN 26.10.2008 TARİHLİ ANKARA
BAROSU GENEL KURULUNDA YAPTIĞI KONUŞMA VE
BARO'NUN SORUŞTURMA YAZISI**

Sayın meslektaşlarım, Sayın Divan Başkanı ve Sayın Yönetim Kurulu,

Daha önceki genel kurullarımızda, siyaset genelinde dolaylı olarak konuşulmaktaydı. Bu Genel Kurulun farkı doğrudan konuşulmuş olmasıdır. Dincisinden milliyetçisine kadar, herkes bir şekilde Marks tan bahsetmek durumunda kaldı. Meslekte Birlik Grubunun Marks adı burada anılmamalı, Marksist olmamalı, ya da Marks'ı konuşmamalı, Marks la düşünmemeli, demesinin kendisi açısından haklı bir yanı var. Çünkü Marks'ın yerine koyabileceği çağdaş bir felsefesi yok. Fakat Çağdaş Gruptan, ya da Çağdaş Gruptan olduğunu iddia edip de, Demokratik Solla ittifak yapanların da kendilerini Marksçı gösterme adına, Marks'tan sıkça söz ettiklerini gördük. Oysa özü itibarıyla bunlar birer İttihatçı. Türkiye de gerçek anlamda Marksist, ya da Leninist veya sosyalist denilebilecek bir akım yok. İdris Küçükömer'in dediği gibi, "Türk solu, Türk sağdır" ve eğer mesele statüko meselesine gelirse, Türk solculuğu, Türk sağından daha statükocudur. Solculuk, bu topraklarda ittihatchilikten ve Kemalizm den kesin kopuş sorunudur. Solculuk, burjuva devlet düzeninin temel koruma aygıtı olan, Ordu çizgisinden kopuş sorunudur. Oradan kopmadığınız sürece, hiç Marksizm'den bahsetmeyin. Ben bir Marksist olarak yerimde oturduğum sırada, söylemlerinizden rahatsız oldum, Marks da rahatsız olmuştur. Çünkü sizin söylemleriniz, Marksizmi tahrip etme üzerine kurulu bir söylem ve tarzı içermektedir. Örneğin Çağdaş Gruptan Metin Bey, Avrupa da Kürdistan'ı gösteren bir haritanın asıldığını, buna tepki gösterilmesi gerektiğini ifade etti. Oysa Çağdaş Hukukçular Derneğinin tüzük ve programında; derneğin ulusların kendi kaderini tayin etme hakkından yana olduğuna dair bir madde var. Çağdaş her zaman, ezilen ulustan, ezilen sınıftan, ezilen cinsten yana bir tutum almıştı. Biz şunu görüyoruz artık: Bu çağdaşı temsil ettiğini söyleyen marjinal küçük grupçuk, çağdaşı felsefe anlamında temsil eder konumdan çıkmıştır. İkincisi, grup anlamında da Çağdaşın içinde 10 eğilim varken, yaklaşık 8-9 unun oradan ayrılması nedeniyle, grup bazında da, yani kişi bazında da, Çağdaşı temsil edecek durumda değildirler.

Burada(Baro genel kurulunda) üç tane grup var. Bir tanesi Liberal Kemalizm'dir, Ahsen Beyin temsil ettiği çizgidir. Diğeri Erdem Beyin temsil ettiği dinci Kemalizm'dir. Sonuncusu da, Çağdaş grup ile Demokratik soldan bir gurubun ittifak listesinden oluşan, ittihatchi-kemalist-sözde solcu guruptur.

BAŞKAN- Sayın Hatip, çok özele girerek, isim zikrederek, yeni konuşmalara sebep olmayın lütfen.

Genel olarak siz Yönetim Kurulu Raporu hakkında söz aldınız, o konudaki düşüncelerinizi aktarın.

Av. MEDENİ AYHAN- Sayın Divan Başkanı, burada Yönetim Kurulu Raporundan öte, Marks konuşuldu. Ben konuşunca mı, Yönetim Kurulunun Faaliyet Raporu üzerine konuşmanın dışına çıkıyorum. Bu Baroda Marks'ı konuşmak, beni konuşmaktır. Bu kadar konuşulmuş olduğum bir toplantıda, benim söz ve cevap hakkımı kullanmamam düşünülebilir mi? Demokratik bir yanı var mı bu tutumun? Dikkat edilirse ittihatçı dediğimiz Kemalizm'in; yani Çağdaşçılarla bir kısım Demokratik Sol olup da ittifak yapanların bildirgede ve yazışmalarında hiçbir zaman Ergenekon'dan bahsedilmemektedir. Sadece neo liberal AKP, neo liberal AKP diyerek eleştirmektedirler. Tamam, sosyalistsen, neo liberal AKP yi eleştirmek senin hakkın, seninle beraber eleştirmesem namerdim. Ama, eğer Ergenekon'u, 200 yıl daha gerici olan, ittihatçı olan, bu topraklarda yeri olmayan, öte yandan Ermeni'nin, Asuri nin, Kürt'ün, Rum'un, Alevi'nin soykırımcısı olan bir çizgiyi eleştirmiyorsan; sen, solcu olamazsın. Hangi bildirgenizde bu var? Hangi konuşmada bu var? Sen kimsin de solcu olacaksın, neyle olacaksın? Solcu olmak, Marks'ı isim düzeyinde zikretmekle gerçekleşen bir durum değildir. Benim amacım, burada bu çağdaş adını kullananlara solculuğu öğretmek değil, çünkü zaten öğrenebilecek durumda değiller, deşifre etmektir.

Ben, aslında ideolojik açıdan kesinlikle Ahsen Beyin görüşlerine katılmıyorum. Fakat şu da bir gerçek ki, Ahsen Beyin dışında oy verecek adam da yok. Şu listeler üzerinde kırk kere düşündüm, hangisine oy vereyim diye, gericiler arasında bir tercih yapma ihtiyacı ortaya çıktı. Daha az gerici olan, liberal çizgi olduğu için, kerhen oy vereceğiz. Ama oy vermemin diğer bir nedeni de, iyi çalışmış olmasıdır. Çünkü yaklaşık 15 yıldır ben avukatsam, kendisinden önceki 10 yıllık dönemdeki baro başkanlarının toplamından daha fazla iş yapmış. Bu da bir oy verme nedeni olabilir. Benim kafamdaki ideal yönetim yok, ideal başkan tipi de yok. O zaman kerhen oy kullanıyoruz. En azından diğer iki baro başkanının ve yönetiminin, temsil düzeyi de düşük olur.

Bu Baro Yönetiminin bir başarısı olduğu kesin, iş yapma anlamında, avukat yaşantısını kolaylaştırma anlamında. Avukat yaşantısını kolaylaştırma faaliyetinin bir numaralı emekçileri de baro personelidir. En iyi çalışan baro personelidir, ama maaşları da olabildiğince düşüktür. Bundan sonra Baro Yönetimine gelecek kişilerin yakasına yapışırım. Yapacakları ilk iş, baro personelinin ücretlerini arttırmak olmalıdır.

İş Ergenekon'a gelince, burada aslında Türkiye'de bir cumhuriyet sorunu yok, herkes bir ölçüde cumhuriyetten yanadır Ama bu nitelikleriyle cumhuriyetten yana değildir. Gerçek bir cumhuriyetten yanadır. AKP'yi öldürseniz cumhuriyeti yıkmaz. AKP liberal bir partidir, sermaye partisidir. Söz konusu olan, Ergenekoncu olarak kendini tarif eden ve Ordu da belli kişilerle ilişkide olanların iktidar kavgasıdır. Aslında Türk siyasal sistemi tek partilidir; tek partisi Ordudur, diğer partiler ise, gençlik kollarıdır. Ordu bir

program hazırlar, hükümetlerin önüne koyar, uymadığı zaman tekmeler. Bu ya askeri darbeyle olur, ya da post modern darbe, psikolojik savaşa gerçekleşen bir durumdur.

Ergenekon dediğiniz aygıt, aslında 1909 da Teşkilatı Mahsusa'nın eylemleri ile başlar. Bu İttihat ve Terakki'nin özel örgütüdür, katliam örgütüdür, istihbarat örgütüdür. Cumhuriyetin ilk yıllarında bunun adı; muhariptir, halaskardır, değişik isimler kullanmıştır. 1970 li yılların başında, Kıbrıs'taki karşılıklı eylemleri yaptıran Türk Mukavemet Tugayıdır. Ecevit, “üzerine giderdik, tasfiye ederdik, ama bize çok olumlu yönlerini anlattılar, gücümüz yetmedi, yetmediği için üzerine gidemedik” dedi. Bugünkü adı, ya da son 20 yıldaki adı JİTEM'dir, Hizbullah'tır, Ergenekon'dur, Türk İntikam Tugayıdır. Fakat bu değişik isimleri kullansa da, gerçek adı Türk devletinin kontrgerillasıdır. Hangi ismi kullandığı çok da önemli değildir. Gerçek anlamda da Türkiye'de iktidar bunlardır. Bunlar Özel Harp Dairesine bağlı olan Özel Kuvvetler Komutanlığının özel bir birimidir. Ben Özel Kuvvetler Komutanlığındaki herkesin bunun içinde olduğunu söylemiyorum, ama önemli bir bölümü bunun içindedir ve 1914'te gayrimüslimlerin tümünün tasfiyesinde bunlar rol aldı. 1955'te İstanbul da “Atatürk ün evi kundaklandı” yalanıyla bir daha gayrimüslimlerin tasfiyesi ve katliamında bunlar rol aldı. Bunlar Madımak'ta, Gazi'de, Çorum'da, Kahramanmaraş'ta Alevi soykırımında rol aldı.

Alevilik 4000 yıllık bir kökeni olan, Zerdüştlüğün devamıdır, ayrı bir dindir. Hâlâ bu topraklarda Alevilik ve Aleviliğin temel ibadet yeri olan cem evleri bir ibadethane dahi sayılmıyor. İşte bu topraklarda hukukçu olmanın a be ce si, öncelikle bu soykırıma uğrayan halkların yanında yer almak ve soykırımı gerçekleştirenlerin de karşısında olmaktır.

Çağdaş Grup adına konuşma yapan Metin Bey(Av.Metin BAYAR) büyük bir sosyalist olarak,(1); “Hepimiz Kemalistiz..Kemalizm de anlaşıyoruz. Avrupa'da Türkiye'yi bölen haritalar gösteriliyor, Baro tepki göstermeli” dedi. Zaten buradan dört yıl önce Aydınlikçılar tepki gösteriyordu. Baroyu ele geçirmişlerdi, İşçi Partisinin bir yayın organı gibiydi Baro. Fakat solcu olmak, solcuyu da bir tarafa bırakın, bir parça hukukçu olmak, ezilen ulustan yana olmaktır. Kürtlerin Ortadoğu'daki nüfusu 60 milyondur. Kürtler tarım devrimini yapan ulustur. Bu ulusun toprakları, Türkler bu coğrafyaya gelmeden, Sultan Sencer in yazıtlarında Kürdistan olarak geçer. Kanuni Sultan Süleyman Francois'e gönderdiği mektupta, “Ben Kürdistan'ın, Arabistan'ın, Makedonya'nın Hükümdarı Kanuni Sultan Süleyman” der. Siz tarihi sadece resmi ideolojinin masallarından okumayın. Tarihi resmi ideolojinin dışından okuyup devrimci bir tarih bilincine sahip olmak, gerçek anlamda devrimci bir ideolojiye sahip olmayı da gerektirir. Avrupa'daki o harita, benim haritamdır. 200 yıldır bu Kürt ulusunun da, ulus projesidir. Her halk gibi, Kürt ulusunun da kendi devletini kurma hakkı vardır.

BAŞKAN YARDIMCISI- Sayın Hatip, lütfen salonu gelecek konuşmalardan çekinin.

BAŞKAN- Sayın Hatip, sözünüzü kesiyorum. Sizin başkalarından bir üstünlüğünüz yok. Yeteri kadar vakit kullandınız ve konuştunuz. İki dakika fazla kullandınız ve söz de dinlemiyorsunuz.

SALONDAN- (Eski Baro başkanlarından Av. Sıddık ERDOĞAN): Sayın Divan Başkanı, yerimden bir cümle söylemek istiyorum. Hiç kimse burada Türkiye'nin bölünmez sınırlarını değiştirme gücüne sahip değildir, Av Medeni Ayhan'nın, Türkiye'nin bölünmez bütünlüğü aleyhindeki sözlerinin tutanaktan çıkarılmasını öneriyorum. Ayrıca bu sözlerinin alkışla protesto edilmesini öneriyorum.

SALONDAN- Protesto alkışları.

ANKARA BAROSU BAŞKANLIĞI

Sayı:112-2008-693/2660 31 12 2008

Sayın Av. Medeni AYHAN

ANKARA

26.10.2008 tarihinde yapılan Baromuz Genel Kurulu toplantısındaki konuşmalarınız nedeniyle hakkınızda re sen soruşturma açılmıştır.

Konu hakkındaki savunmanızın 10 gün içerisinde Baromuza gönderilmesini rica ederim.

Av. Vedat Ahsen ÇOŞAR

Ankara Barosu Başkanı

Av. Hava Orhon

Genel Sekreter

EK: Baro genel kurulundaki konuşmalarınızın kaset çözümlerinden sağlanan metnidir.

**MEDENİ AYHAN'NIN ANKARA BAROSUNA VERDİĞİ
SORGULAYAN SAVUNMASI**

ANKARA BAROSU SAYIN BAŞKANLIĞINA

DOSYA NO : 112-2008-693/2660

YANIT VEREN : Av Medeni Ayhan

KONU: 31 12 2008 tarihli Ankara Barosu Yönetim Kurulunun üst yazısı ekinde,26 10 2008 tarihli Baro Genel Kurlunda yaptığım konuşma metni eklenerek, hakkımda resen soruşturma açılmış olduğu bildirilerek, savunmamı vermem istendiğinden, savunma yerine geçmek üzere eleştirilerimin bildirimidir.

AÇIKLAMA

Üst yazınızda resen soruşturma açtığınızı ve savunmamı bildirmenizi isteyerek, ekte konuşma metnimin bir suretini göndermenize rağmen, meslek kurallarının hangi maddeleri nedeniyle soruşturma açtığınızı ve dolayısıyla hangi maddeler çerçevesinde isnatta bulunduğunuzu ise, belirtmemişsiniz. Politik davalar açan savcılarınız dahi iddianamelerinde eyleme uyan, yada uymayan bir veya bir kaç maddeye dayanırken, meslek kurallarının hiçbir maddesine dayanmadan, savunma istediğiniz görülmektedir. O zaman neye göre savunma vereceğim? Zaten hakkımda açılan her ceza davası ile her Baro soruşturmasında, istisnasız kendi duruş, eylem ve düşüncelerimi meşru gördüğümünden, soruşturmalar ve soruşturmanın dayandığı düşünceleri sorgulayıp eleştirerek, bir tarafa bıraktığım bilinmektedir.

Çeşitli gözaltılar da işkenceye maruz kalırken, 1992 yılından itibaren mahkemelerde yargılanırken, cadde üstünde kurşunlanırken, avukatlıktan atılıp Baro'dan ihraç edilirken hiçbir geri adım atmadım, atmamda düşünülemez. Benim tutumum, soruşturamaya neden olan düşünce ve duruşumu derinleştirmek yönünde olmaktadır. Özgürlük; kendiliğinden varolan ya da başkaları tarafından bahş edilebilen bir değer değildir, tersine emek ve bedel süreçleriyle yaratılan en önemli değerdir. Özgürlük öylesine bir değerdir ki; her an ve sürekli yaratılabildiği sürece vardır. Yaratılma eyleminin süreklilik kazanmadığı andan itibaren ise, yoktur. Ben özgürlüğümü bedel ve emekle yaratan ve kendi şahsi özgürlüğünü bu şekilde yaratırken, toplumsal özgürlük alanını da geliştirme çabasında olan, Kürdistanlı yurtsever devrimciyim. Ben, Sömürge ülkem Kürdistan'ı bölüp paylaşmış, bölücü-sömürgeci devletler ile faşist resmi ideolojik-

politik harçlarıyla hiçbir koşulda uzlaşmayan, hiç bir anda kesin kopuş stratejisinden taviz vermeyen Kürdistanlı yurtsever devrimciyim.

Baro Sicili esas alınır, 20.000 avukatın Ankara Barosunda kaydı bulunduğu anlaşılmaktadır. Ancak Ankara Barosunda Medeni Ayhan dışında devrimci bir avukat bulunmamaktadır. Çünkü Baro Genel Kurullarında yapılan bütün konuşmaları içinde, sadece benim konuşmalarım soruşturmalık olmakta, başkaca hiçbir avukata ise, siyasi nedeni olarak soruşturma açılmamaktadır. Buda geri kalan bütün meslektaşlarımın devletin gerici resmi ideolojik çizgisinden kopmadığını ve devrimci bir değer yargı sistemlerinin bulunmadığını göstermektedir. Tek başıma devrimci tutumun sahibi olduğum için, sizlerden ödül bekleyecek değilim. Bütün devrimci tutumlarım ödül veya konum almak için değil, Kürt ulusuna ve ülkem Kürdistan'a yönelen ağır zulüm ve saldırılara karşı durmak, bedel ödeme çağrısını kabul etmek ve görevimi yerine getirmek içindir.

Baro Genel Kurullarında, sadece benim yaptığım her konuşma davalık, ya da soruşturmalık yapılmaktadır. Yazdığım makaleler gerekçe gösterilerek, Ankara Barosu tarafından 1999 yılında avukatlık ruhsatım iptal edilerek, avukatlıktan atıldım. Söz konusu ihraç kararı Barolar Birliği ile Adalet Bakanlığı tarafından jet hızı ile onandı. Türk devletinin yargı erki olabildikçe politize olduğundan, ayrıca Türk kanun mevzuatı faşist bir ideolojinin yansıması olduğundan, gerek mahkemelerin ve gerekse Baro'nun hakkımdaki kararlarının hukuka aykırı olduğunu, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin kararlarıyla ispatladım, devletinizi tazminat ödemeye mahkûm ettim. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi çoğu zaman şekli bir yargılama tarzını esas aldığından, tam anlamıyla adil yargılama yapabilen bir mahkeme olmamakla birlikte, Türkiye'deki mahkemelerde varolan yargılama tarzının yüz yıl ilerisinde bulunduğundan, özünde söz konusu uluslararası mahkemenin karar ve ölçülerine de uymamaktasınız. Çünkü kişi aynı kişidir ve düşünceleri de aynı düşüncelerdir, değişmemiştir.

Geçen dönemin genel kurulunda yaptığım konuşma yönünden açılan soruşturma bitmeden, yenisi açılmaktadır. Anayasamızın 11. 15 ve 90. maddelerini okuyabilirsiniz; devletinizin imzaladığı ve meclisçe onanan her uluslararası sözleşmenin iç hukukun bağlayıcı bir parçası olduğu ve üstelik normlar hiyerarşisinde üst norm durumunda bulunduğu, yani Anayasa ve kanunla çelişmesi halinde, sözleşmeye öncelik verileceği tartışmasıdır. Söz konusu uluslararası sözleşmeyi uygulamakla görevli ve yetkili mahkeme ise, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesidir. Devletinizin yetkisini tanıdığı bu uluslararası mahkemenin sonuçlandırmış olduğu ve bizzat davacısı(başvurana) olduğum 4 ayrı davada, adil yargılama hakkının ihlal edildiği, cezalandırma kararlarının demokratik bir toplumla bağdaşmadığı, şiddet çağrısı veya bir ırkın bir ırk üzerinde tahakkümünü savunan bütün aykırı ve şoke edici düşüncelerin hukuka uygun olduğu tespit edilmiştir. Ancak bu uluslararası sözleşme ile uluslararası mahkemenin bağlayıcı kararları sizleri bağlamadığı için, soruşturma açmaya devam etmekteyiz.

Bir kanun mevzuatına sahip olmak, hukuk mevzuatına sahip olmak anlamına gelmediği gibi, kanun adamı olmakta, hukuk adamı olmak anlamına gelmemektedir. Hak ve özgürlük mücadeleleri için ödenen ağır bedeller neticesinde burjuva hukukuna geçirilmiş maddeler, yani kazanımlar bulunmaktadır. İnsanlığın mücadeleleri neticesinde yaratılan bu kazanımlarının geldiği hukuksal çerçeveden olaylara bakarak değerlendirme yapabilen, tutum alabilen hukuk fakültesi mezunlarına hukukçu diyebiliriz.. Hatta hukuk fakültesi okumamış olmasına rağmen, insanlığın ulaşabildiği bu hukuki değerler sistemi üzerinden olaylara yaklaşan her insana da, hukukçu denilebileceği kanısındayım. Buna karşın insanlığın mücadeleleri neticesinde kazanılan söz konusu üst değerler silsilesi çerçevesinde olayları değerlendirmeyenler ise, on hukuk fakültesini bitirmiş olsa, hatta fakültelerde profesör de olsa, en fazla sıradan bir kanun adamı olabilecektir.Hatta varolan kanunlara, yani Anayasanın 11.15 ve 90. maddelerine dahi uyulmadığı takdirde, kanun adamı demek bile olanaksız olacaktır. Kanunilik ve kanun adamı, 19. yüz yılın başında bir değerdi. Çünkü o dönemdeki devletler ve yönetimlerin çoğu, kendi koydukları kanunlara dahi uymazdı. Devletlerin yada kurumlarının işlem ve eylemlerinde kendilerini kanunlarıyla dahi bağlı tutmayarak keyfi davranabilmesine 19.yüzyılda rastlandığından dolayı, o tarihsel koşullarda kanuna bağlılık bir değer sayılırdı. 21. yüzyılda ise, kanunilik ve kanun adamı olmak bir değer değildir, hukuk ve hukuk adamı olmak ise, değerdir.

Her konuda kanun ve kanun maddesi yapmak mümkündür. Örneğin herkesin donla, ya da terlikle gezmek zorunda olduğunu kanuni düzenleme ve yaptırma bağlamak olasıdır. Tıpkı Kemalistlerin şapka kanununu çıkararak, şapka giyme zorunluluğunu getirmesi gibi. Yada bu coğrafyanın kültürüne yapancı olduklarından, batıya karşı aşağılık kompleksi ve buna karşın doğuyu karşı büyüklük kompleksine kapılmış olduklarından, yerel müzikleri aşağılayıp yasaklayarak, batının klasik müziğini dinletmeyi zorunluluk haline getirmiş olmaları gibi.Yada 1925 yılında çıkarıldıkları bir genelge ile Kürt ulusunun anadili Kürtçeyi yasaklamaları gibi. Batı burjuvazisinin tüketim kalıplarını, üstten dönüştürmecî tarzla saray malikânelerinden gelen ittihatçı- Kemalistlerin yerleştirme çabasına devrimcilik demek, devrimi bilmeyen ve devrimi yaşamayanların işidir. Çok kanunun bulunduğu her yerde, ya hukuk yoktur, ya da az hukuk vardır. Çok kanun demek, toplumun bütün özgürlük alanına müdahale etmek ve her şeyi merkezden belirlemek demektir. Çok kanun, az hukuk demektir. Kanunlar çoğu zaman hukuka aykırı olabilmektedir. Türk devletinin kanun mevzuatı da köhne, hukuka aykırı olup, faşist resmi ideolojisi Kemalizm'in yansımasıdır. Hukuk mevzuatı ve hukuk adamına ise pek rastlanmamaktadır. Hukuka, hukuk adamına ve hukuk kurumuna rastlanmamasının temel nedeni, bu değerlerin yaratılması için, kendilerini hukuk kurumu ya da hukuk adamı diye yansıtanların esasen birer kanun adamı olduklarının farkında olmaması ve söz konusu değerleri yaratmak için bir mücadelelerinin olmamasıdır. Hukuk adamları, toplumun ileriye gitmesine ve zincirlerinden kurtulmasına öncülük edemiyorsa, yada bu tür mücadelelerin içinde yer almıyorsa, hukuk adamı sıfatını hak etmiş değildir. Mesele

sadece mevzuattaki bilgiyi yüklenmiş olmak, çoluk çocuğunun karnını iyi doldurmak için koşturmaksa, bir bilgisayara hiçbir avukatın sırtlayamayacağı kadar mevzuat yüklemek ve üstelik bir ferarinin bagajına koymak mümkündür. Böylesi bir durumda, ferarinin hukuk taşıyıcısı olduğunu ve bilgisayarında hukuk adamı olduğunu söyleyemeyiz.

Hukuk; resmi ideolojinin müyideye(yaptırma) bağlanmış halidir. Yani hukuk ideolojinin yansımasıdır.Kemalizm'in faşizm olduğunun en iyi kanıtı; Türk tarih tezi ve güneş dil teorisi ile bunun yansıması olan politik uygulamalardır.Söz konusu ideolojik politik kültürel üst yapının alt yapısında ise, katı devlet kapitalizmi bulunmaktadır. Türkiye deki faşizmin klasik faşizmden diğer bir farkı; devletin kuruluşu ile birlikte, devlet kurumlaşmasında ve yapısında cisimleştirilmesidir. Bu nedenle mevcut yapı ve kurumsallaşma tasfiye edilmediği sürece, devletin yapısında cisimleşen faşizm, sürekli faşizm şeklinde devam edecektir.Türkiye de devrimci muhalefetin yükseldiği dönemlerde taktik olarak açığa çıkarılan ve acık olarak uygulanan açık faşizm ve buna karşın devrimci muhalefetin yükselmediği, yada yenildiği dönemler de ise, örtü altına alınarak uygulanan örtülü faşizm olmak üzere, sürekli faşizm bulunmaktadır. Arap Devletlerindeki Baas faşizmi ise, İttihatçı-Kemalizm'in aynısı ve daha az kurumsallaşmış bir biçimdir. İran fundamentalizimi de ırkçıdır. Söz konusu faşizm ve ırkçılıkların temel kaynaklarından birincisi; Kürdistan'ın sömürge olması ve sömürgeci statükonun devam ettirilmek istenmesidir. Her sömürgecilik; faşizm ve devlet terörizmi uygulamaları ile devam ettirilebilmektedir. Emperyalizm yada sömürgeciliğin bulunduğu her yerde, devlet terörizmi vardır. Söz konusu sömürgeci devletlerin Kürt yerleşim birimlerinin adını değiştirmesi, kolektif anlamda Kürt ulusunun, ulusal varlığının ve ülkesinin tanımaması, asimilasyon politikaları uygulamaları, göçertmeler yoluyla ülkemiz Kürdistan ı insansızlaştırmaya çalışmaları, faili meçhul adı altında zaman ve mekana yayılmış soykırımları kontrgerillaları aracılığıyla yapmaları ve yer yer toplu imhaları gerçekleştirmeleri sömürgecilik ile resmi ideolojilerden beslenen politik uygulamalardır. Türk devletinin 4000 Kürt köyünü yakıp boşaltması, 4 milyon insanın Türkiye metropollerine ucuz iş gücü olarak sürülüp asimilasyon sürecine alınması,125 bin faili meçhul öldürme yaralama ve kundaklama olayının da devletin kontrgerillası tarafından gerçekleştirilmesi, Kürt nüfusunun artış hızı karşısında siyasi nedenli olarak doğum kontrol hapı ve spiralin Kürt kadınlarına dağıtılması, bütün ormanlarımızın ve dolayısıyla hayvan türlerinin yakılması, güncel soykırım pratikleridir. Irak ta Saddam Hüseyin'nin Baasçı yönetiminin 3000 Kürt köyünü boşaltması ve yaklaşık 3 milyon kürdü yerinde etmesi, enfal operasyonları adı altında 100 bine yakın insanımızın katledilmesi ile Halep'çe de kimyasal silah kullanılması soykırım pratikleridir. İran ve Suriye Baas yönetiminin de köy yakma ve göçertme ile faili meçhul pratikleri bugün için revaçtadır. Bu durum karşısında sağcısı solcusu ve sosyalisti ile birlikte, Türklerin, Farsların ve Arapların kendi devletlerine karşı hiçbir yürüyüş düzenlemezen, hata Kürt ulusunun, Ermeni'nin, Asuri'nin(Suryani, Keldani, Nasturi), Pontuslu Rum'un ve

Alevi'nin haklarından yana, benim gibi bir aydın veya siyasetçi bir konuşma yaptığı sırada, hepsi birleşirken, Filistin deki katliama ve işgale karşı sokaklara dökülmeleri, demokrat olduklarının veya kardeşleşme kültürüne sahip olduklarının bir yansıması değildir. Demokratlık ve kardeşleşme kültürü, öncelikle toplumların kendi devletlerinin katliamlarına, sömürgeciliğine ve faşizmine karşı eylem yapmasıyla ortaya çıkabilmektedir. Türkler, Araplar ve Farslar, kendi devletlerinin sömürgeci statükosunda çıkarlarını gördüğünden, bu statünün devamından yanayken, İsrail in yada diğer bir devletin bölgedeki işgal ve sömürgeciliğini ise, kendi ulusal çıkarlarına tezat görmediklerinden veya gördüklerinden dolayı başkalarının işgaline karşı ses çıkarmaktadır. İttihatçılık-Kemalizim-Başçılık ve İran Fundamantalizmi Kürdistan'daki sömürgecilikle birlikte tasfiye edilmeksizin, Ortadoğu da kardeşleşme kültürünün var olması, demokratikleşmesinin sağlanması, istikrarın ortaya çıkması, hukukun üstünlüğünün sağlanması olanaklı değildir. Bu da, Kürt ulusu merkezli ve diğer ezilen hakları da içine alan bir yeni Nevroz'un varlığını zorunlu kılmaktadır

Özgürlük; sizin gibi resmi ideolojinin paralelinde düşünen insanların özgürlüğü değildir. Özgürlük; başkasının, diğer bir deyişle ötekinin özgürlüğüdür. Sizler resmi ideoloji olan Kemalizm'in inkarcı milliyetçiliğinin yansıması olan her konuşmayı bütün avukatlarla birlikte huşu içinde dinlemektesiniz. Benim resmi ideolojiye aykırı görüşlerim ise, sizleri ve diğer avukatları, hatta savcı ve mahkemeleri şoke etmektedir. Fakat esasen düşünce ve ifade özgürlüğünün şoke edici ve rahatsız edici düşüncelere saygıyla mümkün olduğunu da sindiremediğiniz için, hakkımda soruşturma açmaktasınız. Soruşturmalardan pekte rahatsız değilim. Soruşturmaya uğradığımda, iyi bir şey yapmış olduğumu anlıyorum. Hakkımda her soruşturma açıldığında, sorgulama imkânı buluyorum. Benim aleyhimde açılan her soruşturma ve davayı, söz konusu davanın sahipleri aleyhinde açılmış bir davaya dönüştürüyorum. Ben sorgulanmam, sorgularım...

Kemalizm, Fasizim ve İran fundamentalizminin ırkçılık ve sömürgecilikten beslenen yasakçı düzeni ile bu ideolojilerin etkisi altında ortaya çıkan akademik çalışmaların hiç birinde ise, bilimsellik yoktur. Bu inkârcı ideolojiler; bilimin, hukukun, sanatın ve edebiyatın gelişmesine ket vuran, hatta bu etkinlik alanlarının tümünün katili olan çizgilerdir. Varolan koşullar nedeniyle, toplanan bir kitap duyduğum da, bilimsel bir değer taşıyabileceğini düşünmek durumunda kalabiliyorum Ankara Barosunun yazısında, hakkımda resen soruşturma açıldığı belirtilmekle birlikte, genel kuruldan bu yana uzun zaman geçmesine rağmen, yönetim kurulunuz hakkımda soruşturma açmamış, ancak Ankara Cumhuriyet Başsavcılığınca ceza soruşturması açıldığı bildirilerek, yönetim kurulunuz tarafından da soruşturma açılıp açılmadığının sorulması üzerine ise, hakkımda soruşturma açtığınız anlaşılmaktadır.. Bu nedenle Baro'nun resen soruşturma açtığı esasen doğru değildir, savcılık yazısı üzerine açılmış bir soruşturma söz konusudur.. Savcının yazısı üzerine soruşturma açıldığına göre, savcının talebiyle soruşturma açıldığının söylenmesi doğru olandır.

Baro yönetim kurulu 11 kişiden oluşmasına rağmen ve Anayasanın 11, 15 ve 90. maddeleri ile 90. maddeyi eklenen son fıkrası açıkken, yine Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesinin 10. ve 9. maddeleriyle, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesinin düşünce ve ifade hürriyeti ile ilgili bağlayıcı içtihatları bilinmesine rağmen, soruşturma açılmasının anlamı nedir? Ankara Barosu basın açıklamalarıyla ifade ve düşünce özgürlüğünden yana olduğunu ileri sürerken, söylemi pratiğine aykırı düşen bir Baro yönetimi, düşüncelerim nedeniyle soruşturma açmış bulunmaktadır. Söylem, pratikle birleşmediği sürece, söylemin hiçbir değeri yoktur. Baro, bu tutumu ile bir hukuk kurumu olmadığını ortaya koymaktadır. Ayrıca Baro'nun özerk yapıda olmadığı da ispatlanmış olmaktadır. Özerk yapısını koruyan, hukuk kurumu olan, ve gerçekte düşünce ve ifade hürriyetinden yana olan bir Baro; savcının yazısı geldiğinde, "Bize aykırı gelen düşüncelerde; düşünce ve ifade hürriyeti ile demokratik bir toplumun zorunlu bir sonucu olarak hukuksal korunmadan yararlanır. Anayasanın 11, 15 ve 90. maddesi ile bu maddeye eklenen son fıkrası yanında, iç hukuku bağlayan ve üst norm niteliğinde olan Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi ve bu mahkemenin kararlarını uygulayan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin bağlayıcı kararları çerçevesinde düşündüğümüzden, soruşturma açılması düşünülmemiştir" denilerek yanıt göndermeliydi. Eğer savcı bu karara itiraz etseydi ve Barolar Birliği de bu kararı ortadan kaldırmış olsaydı, o zaman Baro'yu eleştirmezdik. Ancak savcının yazısına göre, üyesi hakkında düşünceleri nedeniyle soruşturma açan, ve yeni savcının vereceği takipsizlik kararı, yada açacağı davaya göre soruşturmayı ortadan kaldıran, yahut Disiplin Kuruluna sevk eden bir Baro'nun, düşünce ve ifade hürriyetinden yana olmayacağı gibi, söylemi ve pratiği de birbirine aykırı düşen bir devlet kurumu olacağı tartışmasızdır. Her kararını, savcıya göre veren bir Baro'nun düşüncesi de aslında savcının düşüncesidir. Bu tür bir Baro'nun düşüncesi dahi yoktur. Düşüncesi olmayan bir kurumun ise, düşünce özgürlüğünün değerini bilmesi dahi olanaklı değildir. Baro özerkse, ve bir hukuk kurumu durumundaysa, bu dilekçemi vermmeden hemen sonra, savcının ne yönde işlem yapacağına bakmadan ve beklemeden, beni ya Disiplin Kuruluna sevk etme kararı vermeli, yada soruşturma ve kovuşturma açmaya yer olmadığına dair karar vermelidir. Savcının yapacağı işlemi bekleyen ve savcının ne yönde işlem yaptığına baktıktan sonra, o yönde karar alan bir Baro'nun iradesi ve kurumsal ağırlığı sıfırdır. Baro'nun iradesinin, özerkliğinin, kurumsal iradesinin sıfır olması halinde, yönetimi kurulunu oluşturanlar, neyi gerekçe gösterirlerse gösterebilirler, mevcut gerici devlet çarkının ve resmi ideolojisinin gerisinden gittiklerini ispat etmiş olurlar.

Türkiye de en çağdaş kanunlar dahi, Kemalizmin etkisindeki savcı ve hakimlerin ellerine verilse, hukuka uygun bir uygulamanın ortaya çıkması mümkün değildir. Çünkü temel sorun, zihniyet, düşünüş kalıbı ve algılamalarının değişmemesi sorunudur. Uygulayıcılarda ki zihniyet ve algılayış ile politik düşünüş kalıpları değişmediğinden, en çağdaş kanunlar dahi, Kemalist zihniyete sahip kişilerin elinde kötürüme dönüşür. Adalet Bakanı Cemil Çiçek, Anayasanın 90. maddesine eklenen son fıkra ile düşünce

suçunun ortadan kaldırdıklarını ve mevzuatı bu anlamda Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin mevzuatına uygun hale getirdiklerini, ancak zihniyetin ve uygulamanın değişmediğini söylemişti. Fakat ilgili Bakanın üyesi olduğu parti ve hükümet ile Başbakanlarının da zihniyeti değişmemiştir. Sevmeyen gitsin içerikli konuşmalar yapan Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan'dır. Türk devletinin Başbakanı, söylemlerini kontrol ederek konuşma mekanizmasına pek sahip olmadığından dolayı, söz konusu ifadeleri ağzından kaçırmış olmakla birlikte, gerçekte varolan gerici düşüncelerini yansıtmaktadır. Başbakan Tayyip Erdoğan'nın, Almanya mülteci olarak giden Türk ailelerine anadillerinde eğitim yapma hakkı yasal güvence altına alınıp on yıllardır devletin kurumlarında anadillerinde eğitim yapmalarına rağmen, asimilasyon insanlık suçudur demesi, buna karşın Başbakanı olduğu devletin ise nüfusu 30 milyon olan ulusumuzun ise, bu sıradan hakkı dahi yasakladığından, bütün yerleşim yerlerinin adını değiştirdiğinden, Kürtlerin kendi çocuklarına Kürt alfabesinde yer alan Q,W,X, gibi harfleri barındıran isimleri koyamadığından habersiz olduğu anlaşılmaktadır. Bu durumda, Türk devletinin kuruluşundan bu yana, Kürt ulusuna karşı insanlık suçlarını işlemeye devam ettiğini kabul etmelidir. Türkiye deki bütün sözde değişimler şeklidir. Kemalizm'in faşist-sömürgeci devlet duvarında toslamaktadır.

Anayasanın 90. Maddesine eklenen son fıkra, Türk kanun adamlarının hoşuna gitmediğinden, anlamak istememektedirler.. Devlet çıkarına ve Kemalizm'e aykırı düşüğünden, uygulanmamaktadır. Mahkemelerin ve soruşturma sahiplerinin tarafsız ve bağımsız olmasının şartı, uygulayıcıların siyasi ve idari erki temsil edenlerin veya dış yönlendirmeler için uğraşan menfaat sahiplerinin ve mevcut ırkçı ideolojik politik baskı ile kamuoyu baskısından ve daha da önemlisi bizzat kendi şahsi duygu ve düşünceleri ile ideolojik eğilimlerinin etkisi altında kalmadan karar verebilmiş olmalarıdır. Bu etkililerin altında kalınmadığı takdirde, Türk devletinin şu an için varolan kanun mevzuatı dahilinde dahi, genel kurulda yaptığım konuşma için, soruşturma ve Disiplin Kovuşturması veya ceza soruşturması açma imkanı bulunmamaktadır. Terörle Mücadele Kanununun 8/1 maddesi kaldırılmış olmakla birlikte, söz konusu maddede suç olarak düzenlenen eylem, hala Türk savcılarının, hakimlerinin ve avukatlarının zihninde suç olarak durmaktadır.

İttihatçı-Kemalizm, Türk toplumu ile kanun adamlarının kafasında mayın ve karakollar kurmuştur. Bu karakolları yıkabilecek durumda da değildir. Örneğin son Ankara Barosu genel kurulunun yapıldığı 26 10 2008 tarihindeki konuşmamı bitirir bitirmez, eski Baro Başkanı Av Sadık Erdoğan'nın aniden ayağa kalkarak; "Medeni Ayhan'nın ülkenin bölünmez bütünlüğü aleyhinde propaganda suçunu oluşturan cümlelerinin tutanaktan çıkarılmasını talep ediyorum ve konuşmasını da alkışla protesto etmeye çağırıyorum" dediğini ve bunun üzerine diğer avukatlarında düşüncelerimi protestoya dönük olmak üzere, alkışladıkları bilinmektedir. Benim Kürt ulusu ve Kürdistan demem, bugün için mevcut ceza kanunda suç olmaktan çıkmış ise de, eski Baro Başkanı Av Sadık Erdoğan ve diğer avukatların kafasında suç olarak devam etmektedir. Kemalizm'in kafalarda

yarattığı karakollar devam etmektedir. Benden daha iyi bir karakol yıkıcısı görülmemektedir, girdiğim ve bulunduğum her ortamda en sert darbelerle karakolları yıkma işini üstleniyorum. Bütün Baro konuşmalarına rağmen, Kemalistlerin kafasındaki karakolların tümünden yıkılmadığı ve bütün mayınların patlamadığı ortaya çıktığına göre, balyozumu daha hızlı ve daha sert indirmek zorundayım. Devrimci aydınlar olmaksızın, tarihin yaratılması ve ileriye taşınması olanaklı olmamaktadır, ancak aynı paralelde bir paradoks olmak üzere de, aydın kesiminden daha fazla ayak bağı olan bir toplumsal birimde bulunmamaktadır. Aydınlarla uğraşmak zorunda kalıyorum, zamanım ile enerjimin bir bölümünü almaktadırlar. Zaman vermek istemesem de, bir açıdan kendimi mecbur görüyorum. 2004 yılında yapılan Ankara Barosu Genel Kurulunda ise, avukatlar topluca bulunduğum konuşma kürsüsüne yürüyerek; protesto, hakaret, tehdit ve fili saldırıya geçmişti. Eğer Baro bir hukuk kurumu durumunda olsaydı,söz konusu histerik linç eyleminde bulunan avukatların bütünü Disiplin kuruluna sevk ederek, cezalandırırdı.Ancak her genel kuruldan sonra soruşturmalık olan kişi sadece ben olmuştum.. Baro'nun sadece yüz kızartıcı ve adli eylemler nedeni ile Disiplin Kurulunu işletmesi gerekir. Oysa adli nitelikte bir eylemimiz olmadığından, her zaman siyasi duruşumuz ve düşüncelerimiz nedeniyle soruşturmalık ve Disiplinlik oluyoruz. Sanatçı Ahmet Kaya, bir ödül töreni esnasında yaptığı konuşmada, sadece anadili Kürtçe ile bir kaset yapacağını söyledi. Söz konusu salonda ne kadar soytarı varsa, hep birlikte üzerine yürüdü. Türk toplumunda bu tür durumlarda kendisini solcu-sağcı ve dinci diye tanımlayanlar arasında pek bir tutum farkı ortaya çıkmamaktadır. İdeolojik ve sınıfsal ayrımlar silik ve önemsizdir. Sonuçta hepsi Kemalist ideoloji ve kültürün bir unsurudur. Sonuç itibariyle Ahmet Kaya, pek bir şey söylememesine rağmen, salondakilerin önemli bir bölümü linç ve histeri paronayası ile üzerine yürüdüler, ailesinden kopardılar, kalp krizi geçirmesine neden olarak, hep birlikte katili oldular. En çok saldıran ve en çok bağırانlar ise, en soytarı olan iki yaratıktı. Onlardan bir tanesi hem ön, hem arka organını elinden düşürmeyerek, Bar bar gezen bir “paleyboy” du. Bu düzenin katırıydı. Diğer ise, Moğol yüzlü, teneke sesli, yarı ve eşek yarı köpek türünden bir canlıydı. İşin ilginç yanı, daha sonra her iki canlının da asker kaçağı olduğu da ortaya çıktı. Bu durum eski Başbakanlarınızdan Tansu Çiller'in iktidarı döneminde, sistematikleşen siyasi cinayetler, devletin kontrgerillası tarafından işlenirken,”kurşun atanda şerefli, kurşun yiyende” şeklinde demeç verip, oğlunu ise, söz konusu serften tümünden mahrum ederek, evinin tam karşısında ve güvertede askerlik yaptırmış olmasına da pek benzemektedir.

Kemalizm'in ve ittihatçılığın en üst düzeyde şakşakçısı olarak televizyonlarda ve kitleye açık toplantılarda ırkçılık yapanlardan hangisi, 25 yıllık savaşta oğluna veya kardeşine çatışma yerlerinde askerlik yaptırmış ki? Daha doğrusu hangisi oğlunu güvenli,risksiz ve rahat yerlerde konumlandırmıyor ki? 25 yıldır bütün kurşunlar, yoksullardan Ali, Ahmet ve Mehmet efendinin çocuklarına isabet ediyorsa ve her zaman şehitlik edebiyatı yapan Valilerden, generallerden, başbakanlardan, bakanlardan, gazeteci yazarlardan, müsteşarlardan, işadamlarından hiç kimsenin çocuğuna isabet etmiyorsa, her halde

Allah'ın bunların çocuklarına çok istedikleri şehitliği layık görmeyerek, haksızlık yaptığını kabul etmek zorunda kalacağız. Oysa bunlar, çocuklarının şehit olmaması ve aile olarak evlat acısını bizzat yaşamamak için, Allaha dahi, çocuklarına Şehitlik mertebesini verme imkânını sağlamamak açısından, çocuklarına ya bedelli askerlik yaptırmakta, yada çürük raporu aldırılmakta veya güvenli yerlerde rahat noktada askerlik yaptırabilmektedirler.. İttihatçılığın hem kendisi, hem de devamı olan Kemalizm, ideolojik-politikpratik uygulamalarıyla, Türklerin önemli bir bölümünde paronaya ve histeriye yol açarken, red ve inkar ettiği diğer milletler ile dinsel topluluklarda ise, silinmez travmalara yol açmıştır.. İttihatçılık ve Kemalizmi tasfiye etmek, bütün paronaya, histeri ve travmaları da silmeye başlamak demektir. Kemalizm ile uzlaşmak ise, düzenin işbirlikçisi olmaktır. O zaman biz Kürdistanlıların, ülkemizdeki sömürgeciliğe son vererek, bağımsız devletimizi kurmamızla birlikte, Kemalizm, Türkler açısından bağımlılık oluşturan bir ihtiyaç olmaktan çıkacak ve özgür düşünmeye başlama süreçleri gelişebilecektir. Terörle Mücadele Kanununun 8/1 maddesi kaldırılmış olmakla birlikte, düşünüş kalıpları ve zihniyet değişimi gerçekleşmediğinden, aynı kanun maddesi beyinlerden silinmediğinden, aynı tipik fiili düzenlememesine rağmen, eski Türk Ceza Kanununun 312/2 maddesi (yani yeni ceza Kanunundaki 216. maddesi) çerçevesinde yargılama ve cezalandırmalara gidilebildiği görülmektedir. Oysa kaldırılan Terörle Mücadele Kanununun 8/1 maddesi, ülkenin ülkesi ile milliyetiyle bölünmez bütünlüğü suçunu düzenlerken, eski Türk Ceza Kanununun 312/2 maddesi (yani yeni ceza Kanunundaki 216. maddesi) ise, dil din ırk ayırımına dayanarak, halkı birbirine karşı tahrik etmek fiilini düzenlemektedir. Yani iki maddedeki fiillerin birbiriyle bir ilişkisi olmamasına rağmen, sırf düşünüş kalıpları değişmediğinden, suç olarak düzenlenmeyen eylemlerden dolayı da davalar açılmaktadır. Hatta kaldırılmış olan Terörle Mücadele Kanununun 8/1 maddesi çerçevesinde, geçmişte dava konusu edilebilen bazı eylemler yönünden, yine hiçbir ilgisi bulunmayan ve eski Türk Ceza Kanununda devlet ile kurumlarına hakareti düzenleyen 159. maddesi(yani yeni ceza kanunda 301. madde) çerçevesinde davalar açılarak, cezalandırılmalarına gidilebilmektedir.

Devletiniz, kurulduğu günden bugüne, hiçbir zaman hukuka oturmamış bir devlettir. Hukuka oturmak bir tarafa, kendi faşist ve köhne kanunlarına dahi oturmayan ve uymayan, keyfi bir devlet yapılanmasıdır. Abdülhamit'ten beri düşünce özgürlüğü ve demokratikleşme adamlarını tartışılarak, bazı kanunlarda çeşitli dönemler itibariyle değişikliğe gidilmesine rağmen, özünde pek bir şeyin değişmediği görülmektedir. Söz konusu değişiklikler, diğer ülkelerin ve uluslar arası kurumların baskı ve eleştirilerini gidermeye yönelik birer makyaj malzemesi olduğundan, her dönem yapılan tek işin de, demokratikleşme adına sahtekarlık olduğu sabit olmaktadır. Sonuç itibariyle bütün temel özgürlüklerin anası olan düşünce ve ifade hürriyeti dahi Türkiye de bulunmaktadır. Türk devleti gibi faşist sömürgeci ve tekelci bir ekonomiye sahip olduğundan, bu totaliter devlet düzenine karşı, üyeleriyle birlikte sokağa dökülmeyen, her zaman baskı mekanizması olmayan bir Baro, hukuk kurumu olmayacağı gibi, özerk niteliğini de

koruyamaz. Bu durumda, Baroların üyesi olan avukatlarda hukuk adamı olamazlar. Öte yandan bu tür bir toplumda kendilerini hukukçu diye nitelendirenler; ya kanun adamı olarak devleti uygulayarak, devletin arakasından giden ve dolayısıyla daha gerici olan bir birey, yada kanun adamı dahi olmayı da becermeyerek, köhne ve faşist kanun maddelerini uygulamalarında daha da katı halle getireceklerdir.. O zamanda kendisini hukukçu diye nitelendirenler, devlet adına şiddet uygulayan kişiye dönüşür. Türk devleti gibi faşist sömürgeci ve emperyalist devletlerin düzeni, sürekli baskı, zulüm ve şiddet düzenidir. Bu tür şiddet düzenlerinde ise, konuşma, makale ve kitap çalışmalarında suç işlemeyebilenler, hukukçu, bilim adamı, aydın, demokrat, sosyalist gibi nitelendirmelerin hiç birisinin gerçek taşıyıcısı olamazlar. Ben, hem kendi şahsi özgürlüğümün, hem de ulusumun özgürlüğünün bedel ve emek verilmeksizin yaratılma ve geliştirme olanağının bulunmadığının farkındayım.. Bu tür bir düzene karşı özgürlük mücadelecisi olmak için; bilinci en fazla gelişmiş insanın dahi, deli gömleğini giyerek hareket etmesi ve devleti cepheden karşısına alması zorunludur. Maşallah, meslektaşlarımdan istisnaları çıkarırsak, hepsi birbirinden rasyoneldir.. Ben ise, deli bir dahiyim. Hem deli ve hem dahi yanım nedeni ile Ankara Barosundaki meslektaşlarımla benzeşmiyorum. Hatta Kürdistan illerinde ve diğer Türk metropollerinde avukatlık yapan Kürt avukatlara da benzemiyorum. Benzetebilmeniz de olanaklı değildir. Tek başıma olduğum yerde bile, bütün avukatlar bir yana, bütün Türk ordusu üzerime gelse, kendi gerçeğimin taviz vermez savaşçısıyım. Her koşulda düşünce ve inanç sistemimi takip ederim. Meslektaşım olan sizler, ideolojik açıdan birbirinizin benzeri, kopyası ve tekrarı durumundasınız.. Duruş ve anlayışı itibariyle özgünlüğü olan, bir ekol ve model olarak gelişen benim. Bu nedenle gücü olan bana benzemeye çalışmalıdır.

Genel anlamada hukukçulardan ve özelde avukatlardan istisna sayıda devrimci çakabilmektedir. Ancak istisna sayıda devrimci çıksa da, çıkabildiğinde büyük devrimci çıkmaktadır. Lenin, Fidel Castro, Torçki, Gandi avukattır, Marks da hukukçudur. Sicil sayısı 20.000 kişinin üzerine çıkan Ankara Barosu da, tek bir devrimci barındırabilmektedir. Daha doğrusu barındırmamak içinde elinden geldiğini de yapabilmiş bir Baro dur. O zaman şunu rahatlıkla söyleyebiliyoruz. Avukatlar, savcılar ve hakimler ile noterler, kısacası hukuk fakültesi mezunu küçük burjuvalar ideolojik politik anlamda gerici bir kesimi oluşturur. Gericiliklerinin temel nedeni; mesleklerinin sınıf atlama, yani orta burjuvaziyle geçme imkanı sunacak nitelikte olması ve ideolojinin yaptırımı (müideye) bağlanmış bir diğer biçimi olan resmi mevzuat içinde sürekli çözüm aramaya koşulanmış olmalarıdır. Burjuva ideolojisini genelleştirilmekle birlikte, somutlaştırılmış ve kurulla dönüştürülmüş bir biçimi olan kanun mevzuatı içinde sürekli çözüm arayan ve başka bir algılayışı tercih etmeyen bu meslek grubunun, düzenin değerlerinden kopması ise, sanıldığı kadar kolay olamadığından, meslektaşlarımızın ideolojik- politik çizgisi gerici olmaktadır. Aynı nedenle düzenin ideolojik politik çizgisinden kapmayı başaran hukukçuda, büyük devrimci olabilmektedir. Diğer açıdan gerici olup olmamak, bir tercih meselesidir, bütün enerjisini çoluk çocuğunun karnını

daha iyi doyurmak, daha iyi bir yaşam olanağına sahip olmak için harcayan bütün meslek gruplarının, daha doğrusu bütün kesim ve sınıfların devrimcileşme ihtimalinin bulunmadığı aşikardır. Türk devletinin ile toplumunun özelinde bir değerlendirme yapacak olursak, Kemalizm'in bütün sınıf ve kesimlerin, dolayısıyla kendisini sağcı, solcu yada dinci olarak tanımlayanların beyin ile ruhunda karakollar ve mayınlar oluşturmuştur. Kürt ulusu, Kürdistan ülkesi, Sömürgecilik, bağımsızlık,1915 ile sonrasında gerçekleşen gayrimüslim soykırımları, genel anlamda Kürt soykırımı, Alevi soykırımları denildiğinde, Kemalist beyinlerdeki karakollara balyoz indirilmiş olmakta ve ekili-dikili mayınlar da patlamaya başlamaktadır. Bu patlamalar bir yandan linç eylemleri olarak ortaya çıkarmaktadır. Üstelik söz konusu olan Kürdistan sorununun, Ermeni meselesinin ve Alevi probleminin çözümü, Kıbrıs'taki emperyalist işgale son verilmesi ile hak ve özgürlüklerinin sağlanması olunca, Türk'lerin sağcısı, solcusu ve dincisi arasında bir tutum farkı kalmamakta, ayrı terminolojiler kullansalar da, ideolojileri Kemalsizim olduğundan ve mevcut statükonun korunmasında milletlerinin çıkarını gördüklerinden, aynı noktada birleşmektedirler. Türklerden çıkma illegal sosyalist örgütlerin cuntacı olmasının ve kendi burjuva devlet ile ordularının ajan yedeği durumuna düşmesinin bir nedeni de budur. Türkler de kendilerini sosyalist, yada sağcı, veya dinci olarak tanımlayanları hep birlikte sağcıdır. Eğer sol tarafı olmayan bir toplum aranacaksa, öncelikle Türklere bakılmalıdır. Bu durum; Türk devletinin emperyalist sömürgeci ve faşist özelliklerinin bünyesinden doğduğu gibi, Türklerin tarihte maddi üretim sürecine katılarak yaşamlarını geliştirme yerine, devlet mekanizmasının fetihçilik ve ganimetçiliğiyle varolma, yaşam kurma tarihleriyle de ilgilidir. Bu tarih türünün, Türk toplumuna kazandırmış olduğu temel nitelik, genelde kendi yönetenine karşı hiçbir direnişçi özellik taşıması ve biatçı olmasıdır.

Lübnan sorunu ile ilgili konferanslar yapacak kadar dünya sorunlarına ilgi gösteren bir Ankara Barosu'nun, burnuna girmiş Kürdistan Sorunu konusunda ise, hiçbir toplantı ve hiçbir açıklama yapmamasının ve yine diğer Baroların da aynı durumda olmasının temel nedeni, resmi ideoloji Kemalizm'in inkârcılığı ve devlet çıkarıcılığıdır. Yine Baro'nun, Kıbrıs sorunu üzerine çok sayıda panel ve konferans yaparak, broşür bastırmasının ve buna karşın Kürdistan sorununu ise, en sıradan tartışmanın dahi dışında tutmaya çalışmasının nedeni de, Kemalizm ve devlet inkârcılığı ve çıkarıcılığıdır. İlk çağdan beri Kıbrıs'ın yerli haklı Rumlar iken, 16. yüzyıldan önce ise, Türklerin, Kıbrıs'ı uzaktan dahi görmedikleri bilinmektedir. Osmanlı'dan sonraki Türk devletinin ilk yayılcı pratiği Kıbrıs'ın işgalidir. İşgal sonrasında Kıbrıs ta 50 bin kişi için federasyon dahi kabul edilmeyip, bağımsız devlet talep edilirken, sadece Türkiye'nin sömürgeciliği altındaki Kuzey Kürdistan'nın 30 milyon nüfusu ve kırka yakın ayaklanması olmasına rağmen, hiçbir hakkın reva görülmesi ve hatta hiçbir Baronun bu uluslararası meseleyi tartışmak istemesinin nedeni de, her yere sinmiş Kemalist gericiliktir. Bu Baro, Ermeni meselesi diye nitelendirdiği (benim ise gayri Müslimlerin soykırımı dediğim) sürece ilişkin olarak ta, devletin resmi tezlerine göre kitap bastırılmış bir Baro'dur. Bunu bir

faaliyet olarak raporlarında belirttikleri için, 2004 yılındaki kongrede tek başıma buna muhalefet ettim, tarihsel gerçeklikleri en net şekilde ortaya koydum. Bunun yanında, Kürdistan sorununu ve bağımsız devlet kurma hakkını ortaya koyup savundum. Bu tutum ve anlayışımı ortaya koyunca, dinci, sağcı ve sözde sosyalist Kemalistlerin beynindeki karakollar balyoz yemiş oldu, karakollarının yanı başında dizili mayınlar patlamaya başladı. Bu nedenle linç saldırısı ile karşı karşıya kaldım. Ben Kemalistlerin kafasındaki karakolları yıkan ve mayınları patlatıp etkisiz halle getirme sürecine sokan, yada mayınlardan arındıran bir hukukçuyum. Tek ve yalnız olmak, benim bir talebim olmamakla birlikte, şikayetçi de değilim. Benim gibi adamaların çevresinde milyonların olduğu dönemlerde dahi, özünde yalnız olacakları kesindir. Tek başına doğruları savunmak, insanı küçültmez, olduğundan fazla büyütür. Bu tutumum nedeniyle, tek başıma da olsam, Baronuzun içinde ayrı bir Baro ya dönüştüm. Her kongrede ben bir taraftayım, Baro ya kayıtlı diğer avukatlar, yani dinci Kemalistler, sözde “sosyalist “özde Kemalistler ve sağcı Kemalistler diğer taraftadır.

2006 yılındaki kongrede ise, bu üç grubun ortak oyu ile Ermeni soykırımını kabul eden Fransa’yı kınamak üzere, bir yazının Baro adına gönderilmesi için karar alındı. Bu kararı alma sürecinde yine tek başıma muhalefet ettim. Çünkü Fransa da kabul edilmiş soykırım yasası, Almanya’daki Yahudi soykırımını sonrasında kabul edilen Holocaust yasasının bir benzeridir. Bu tür kanunlar düşünce suçunun bir istisnasıdır, büyük şiddet ve kıyımları teşhir etmek, yenilerinin önüne geçmek üzere yapılan kanunlar olduğundan, düşünce ve ifade hürriyetini engellememektedir. Fransa’nın kabul ettiği kanunla düşünce ve ifade hürriyetini ihlal ettiğini ileri sürerek, kongresinde kınama yazısı göndermek için karar aldırılan bir Baro’nun, düşüncelerimiz nedeniyle hakkımızda sürekli soruşturma açmasının ve geçmişte de sırf düşüncelerim nedeniyle beni Baro dan ihraç etmesinin de, Baronun ne kadar düşünce özgürlüğünden yana olduğunu ortaya koymaktadır. Yani Baro Genel Kurulunda bütün avukatların oyu karşısında, sadece benim muhalif oyum üzerine oy çokluğu ile alınan kararla, düşünce özgürlüğünü korumak gerekçe gösterilse de, varolan soruşturmanız düşünce özgürlüğünün savunucusu olmadığınızı ve söyleminiz ile pratiğinizin uyumadığını ispatlamaktadır.

2008 yılındaki kongrede de Av. Metin Bayar’ın, Frankfurt Kitap Fuarına katılan Güney Kürdistan Federasyonunun Temsilcilerinin stantlarına Kürt bayrağı ve Kürdistan haritası asmasının kınanması için karar alınmasını önermesi üzerine, karşı konuşma yapmama nedeniyle, bir daha soruşturma açmış bulunmaktasınız. Karşı konuşmamda legal ve illegal Türk solculuğunun cuntacı ve gerici yanını, ordunun ve dolayısıyla devletin işbirlikçisi oluşunu ortaya koyarken, Ergenekon dan yana tutumunu da çeşitli olgularla açıkladım. Yine Kürt ulusunun bağımsız devletini kurma hakkını da bir daha ortaya koyup savundum. Elbette Kürt ve Kürdistani bir inanç olan ve Türklerle hiçbir ilişkisi bulunmayan, yani Kürtlerin ulusal dini Mitra ve Zerdeştiliğin(Zerdüştlüğün) kendisi ve devamı olan Aleviliğin-Alevilerin soykırıma uğramışlıklarını da ortaya koydum. Dinler karşı seküler yaklaşım içinde olmayanların, Aleviliği ayrı bir din olarak kabul

etmeyenlerin ve dolayısıyla cem evlerini ibadethane kabul etmeyenlerin, demokrat ve hukukçu olmayacaklarını ortaya koydum. Bu durumda Ankara Barosunda Alevi, Kürt, Ermeni, Rum, Asuri yahut genel anlamda sosyalist bireyler yok mu? sorusu sorulabilir. Bu soruya yanıtım; şeklen varolmakla birlikte, özünde yoktur/bulunmamaktadır, görülmemektedir. Çünkü kendi sorunlarına sahip çıkmamaktadırlar. Yada sorunları kendilerine konu etmemektedirler.

Kendisini Hikmet Kıvılcımlı düşüncesinin takipçisi ve sosyalist olarak nitelendiren, Kurtuluş partisinin üyesi olan ve Çağdaş Hukukçular Derneği(Daha doğrusu Çağdaş Grup) adına konuşma yapan dört kişiden biri olan Av Metin Bayar; “Arkadaşlar herhalde hepimiz Kemalist iz, hepimiz Kemalizm’de anlaşıyoruz. Bu anlamda bir sorun yok. Avrupa’da Kürt haritası ve bayrağı açıldı. Türkiye’yi bölen haritaların asıldığı basına yansıdı, bizde bu kongrede bir karar alarak, buna tepki göstereyim. Baro tepki göstermeli” diyince, avukatların ittihatçı-Kemalist-gerici düşünceleri okşanmış olmaktadır. Üstelik bu tür bir konuşma hukuka da uygun sayılmaktadır. Bu konuşmada Türkün sağcısı solcusu ve sözde sosyalistleri birleşmiş olmaktadır. Soykırıma uğrayan bütün hakların vicdanı ve dili olarak Medeni Ayhan kürsüye gelip, ”Türk solu, Türk sağdır. Türk solu sosyalist değil, orducu-Kemalist-cuntacı ve sonuç itibariye gericidir. Ergenekon diye isimlendirilen örgüt, değişik ad ve birimlerle devam etmek üzere İttihatı Terakki’nin katliam ve istihbarat örgütü olan Teşkilatı Mahsusa dan beri içsel olarak vardır. Muharip, Halaskar, Seferberlik Tetkik Kurulu, Türk İntikam Tugayı, Türk Mukavemet Tugayı, Jit, Jitem, Hizbullah ve Ergenekon gibi çok sayıda ad kullanarak, değişik birimlerde örgütlenmiştir. Susurluk çetesi, Yüksek ova çetesi, Şemdinli çetesi, Atabeyler Çetesi, Sauna Çetesi gibi adlandırmalar basının adlandırmasıdır, yakalandıkları yere göre yapılan bir isimlendirme olsa da, aslında bunlarda Türk kontrgerillası ile bağlantılıdır. Bu tür adlarla isimlendirilen eylem birimleri de, Türk devletinin kontrgerilla örgütlenmesinin unsurlarıdır. Türk kontrgerillası, Gladiyo ile birlikte ve aynı amaçla kurulmuş bir örgütlenme değildir, içsel olarak hep vardı, devletin kuruluşundan önce ve İttihat Terakkiden beri vardır. Ancak her dönem başat güç haline gelen emperyalist önderlikle işbirlikçi ilişki kurduklarından, her dönem başka bir emperyalist güç tarafından kullanılmışlardır. Türk kontrgerilla örgütünün Amerika ve Nato tarafından komünizmle mücadele etmesi için çeşitli devletlerde kurduğu Gladiyo örgütü ile bir ilgisi bulunmamaktadır.

Diğer ülkelerde(örneğin İtalya da) Gladiyo örgütlenmesi tasfiye edilmesine rağmen, Türkiye deki çeteci devletin devam etmesi de,Türk kontrgerillasının içsel olduğunu ve devletin kuruluşundan beri, hatta kuruluşundan önce var olduğunu göstermektedir. Türk devletinin kontrgerillası birinci dünya savaşının kaybindan sonra, ellerinde kalan bugünkü topraklardan kayb etmemek, Kemalizim ve ordu iktidarını süreklileştirmek görevine sahip olup, bunun için her dönem olanak sunan emperyalist devletlerin işbirlikçisi olmaktadır. Bu durumda bir emperyalist kikkile işbirlikçi ilişkiye girerken, ister istemez alternatif diğer emperyalist kikkile ise karşı olur. Bu durum nedeniyle

bunların anti emperyalist olabildiğini düşünmek aptalcadır. Devletin bu kontrgerillası Özel kuvvetler komutanlığına bağlıdır. Özel Kuvvetler komutanlığı ise, Özel Harp Dairesine bağlıdır. Buna karşın Özel Harp dairesi Orduya bağlıdır. Bunlar Türk devletinin kuruluşundan beri, seçimleri kim kazanırsa kazansın, her zaman iktidardadır ve devletin geçek sahibidir. Bunlar, devletin temel konulardaki ulusal ve uluslar arası siyasetini saptamakta ve uygulanmak üzere hükümetlerin önüne koymaktadır. Hükümetler ise, bunlara teslim olmakta ve teslim olmadığında ise, darbeye maruz bırakılmaktadırlar. Türk ordusu, emperyalizmin desteği ile bütün darbelerini yaptığından, Amerika ve Avrupa'nın artık darbeyi desteklememesi üzerine, darbe yapmak istemesine rağmen, yapamamaktadır.

Türk kontrgerillası; İran,Suriye Hamas, Hizbullah, Elkaide, Şengay devletleri(Rusya başta olmak üzere Çin) ile birlikte bir eksen oluşturarak, Ortadoğu'daki statüko ve sınırların aynen devam ettirebileceği sonucuna vardıklarından dolayı, 2002 yılından itibaren ABD müttefikliğinden, Rusya –Çin-İran-Suriye eksenine kaymaya başladı. Ortadoğu merkezli asgari düzeyi bir bölgesel savaşa veya azami düzeyi 3.dünya savaşı olabilecek uluslararası savaşa bu saflaşma temelinde katılmayı esas aldılar. Bu nedenle de Amerika'nın bunların tasfiyesine yöneldiği açıktır. Bunlar(Türk kontrgerillası), Kürdistan nın dört tarafında da Kürtlere düşman faşist bir gruptur. Sömürgeci ve gerici İran ve Suriye rejimlerinin ayakta kalmasını, Türkiye'nin ayakta kalması için zorunlu görmektedirler. Aksi takdirde üç parçada da Kürdistan'nın odaya çıkıp özgürleşerek iktidarlaşacağını ve kendi denetimleri altındaki Kürtleri kontrol edemez durma düşeceklerini öngörmektedirler. Bu nedenle sömürgeci devletleri ayakta tutmak için çalışma ve ilişki geliştirirken, Fedaral Iraktaki Kürdistan Bölgesinin istikrarsızlaştırılması için örtülü savaş yapmaktadırlar. Amerika'nın bazı Türk askerlerinin kafasına çuval geçirme eylemi, söz konusu istikrarsızlaştırmaya dönük örtülü savaşa bir yanıtıdır. Suriye ve İran istihbaratlarının ve özel kuvvetlerinin çeşitli bombalamalarla Irak'ın Kürdistan Federal yönetim bölgesi örtülü savaşla istikrarsızlaştırma çalışmaları yürüttüğü açıktır. Bazen kendi özel kuvvetleriyle ve bazen paravan milliyetçi ve dinci örgütlerin militanlarını kullanarak, örtülü savaş ve istikrarsızlaştırma eylemi yapmaktadırlar. Şengal'de Kürt Ezidilerine yönelik toplu katliam ve bombalamalar bu iki ülke tarafından yapıldı..Amaç istikrarsızlaştırma ve Suriye'nin kontrol ettiği toprakların sınırında bulunan bu alanı Kürtlerden temizleyip insansızlaştırma ve Arapları hakim kılarak, bir tampon bölge oluşturmaktır. Kerkük'te ki bombalamalar da İran ve Türkiye kontrgerillasının eylemleridir. Türk kontrgerillası Danıştay'daki katliamdan anlaşılacağı gibi, kitleleri yanlış yönlendirmek, provokasyon ve iç çatışma ile istikrarsızlık yaratarak ordunun müdahale koşullarını oluşturmak için, kendi devletinin sınırları içinde kendi Kemalistlerini katledebilmektedir. Bayrak aşığı geçinirken, varılması gereken amaç için Mersin de kendi bayrağını çığneyebilmektedirler. Ancak kilik egemenliği ve çatışması adına, yada kontrgerillacı tarzlarını kabul etmeyen adalet görevlilerini ortadan kaldırmak veya kendilerini finanse

edecek uyuşturucu trafiğini iyi yönetmek, çoğunlukla da Kemalist çizgiden sapanlara yaşam hakkı vermemek için, iç katliamlarda da bulunmaktadır.

1996 yılında Siterka Rizgari Dergisinde yazdığım, "Karşı Devrimci Savaş, Tasfiyeci ve Komplocudur" başlıklı yazımda; kontrgerilla çizgisini uygulamayan ve barış ile çözüm sürecinin geliştirilmesinden yana olan ekipten olup, Mardin de 1995'te alay komutanı Albay Rıdvan Özden in, Dersim de 1994 yılında alay komutanı albay Kazım Çillioğlu'nun intihar ettiği söylenerek, Diyarbakır da Orgeneral Bahtiyar Aydın'nın kanas suikast silahıyla, Ankara da uçağına suikast yapılan orgeneral Eşref Bitlis in, cumhurbaşkanı köşkünde zehirlenen Turgut Özal'ın, trafik kazasıyla ortadan kaldırılan ve Özal'ın prensi olan, Kürt sorunu konusunda kendisiyle aynı paralelde düşünen ve yazdığı Kürt sorunu raporu nasıl çözülmez raporu tepki çeken Adnan Kahveci'nin, Adana da 1991 yılında jandarma bölge komutanı Temel Cingöz'ün çapraz ateşle, korgeneral Hulusi Sayın'nın, Diyarbakır Emniyet Müdürü Gafar Okan'nın, Ankara DGM savcılarında olup hukukçu olmaya çalışan ve öğrencileri salıvermesi neden ile tepki çeken, evinde ölü bulunan Kemal Ayhan'nın, Sabancı ve Koç ailesinin sorunun çözümünden yana açıklamaları ve hazırladıkları rapor sebebiyle İstanbul da Özdemir Sabancı'nın devletin kontrgerillası tarafından öldürüldüğünü, Mustafa Duyar'ın baştan beri devlet ajanı olduğunu yazmıştım. Buna karşın Koç un ise, mezarının açılarak uyarı gönderildiğini yazmıştım. Yine aynı yazımda 1992 yılında binbaşı Cem Ersever'in ise, kontracı kanat içinde klik çatışması sonrasında içinde bulunduğu yapının bazı ilişkilerini deşifre etmesi nedeni ile öldürüldüğünü yazmıştım. Ben bunları 1996'da yazarken, anlatımlarım insanlar açısından daha soyuttu, bugün ise daha somuttur.

Eklenmesi gereken önemli bir olgu ise, Diyarbakır da orgeneral Bahtiyar Aydın'nın, Türk kontrgerillası tarafından öldürülürken, aynı süreçte sevilen, Kürtler içindeki popülaritesi en üst noktaya çıkan ve Apo'nun tehlikeli rakip görebileceği Dr Baran'nın, Bahtiyar Aydın ile telsiz görüşmeleri yaptığının, PKK ve lideri tarafından söylenmesi ve intihar ettiği iddia edilerek, yaşamına kendisinin son vermiş olması nedeniyle şehit sayılmayacağını da, örgüt tarafından karara bağlanmasıdır.

AKP'nin orducu-Kemalist ve cuntacılarla çelişkisi, girmiş olduğu iktidar mücadelesinden kaynaklanmaktadır. Cumhuriyet üzerine bir kavga bulunmamaktadır. AKP kendisinden daha gerici olanlarla çatışmaktadır. AKP'nin Orduya teslim olması halinde, daha gerici koşullar ortaya çıkacaktır. Bu nedenle kontrgerillayı ister Amerika, ister bu gücün yardım ve desteğiyle AKP ortaya çıkarsın, bunların tümünden ortaya çıkarılıp tasfiyesi için baskı mekanizması olmalıdır. Ancak Amerika ve AKP'nin Fethulahçı bir kontrgerilla oluşturmasına karşı da, baskı mekanizması oluşturmalıdır. Yine AKP'nin sadece kendisine yönelik hazırlanan darbeyi soruşturmakla sınırlı, yada Amerika'nın sadece kontrgerilladan Şengay devletleriyle ilişkiye giren killiği tasfiye edip, deşifre olmayanlarla aynı yapıyı devam ettirmesine karşıda olmak zorundayız. Öte yandan AKP'nin korkak sınıfsal karakteri nedeniyle Orduyla uzlaşması veya teslim olması da ihtimal dahilindedir.

Türk kontrgerillasının eylem yapan Hareket Dairesi değil, Plan ve Teori Dairesi bir ölçüde yakalanabilmiştir. Türk kontrgerillasının Hareket Dairesinin bütün üyeleriyle birlikte deşifre edilip, yargılama ve cezalandırılmaları gerçekleştirilmeden, AKP teslim olmak ve uzlaşma içine girmek zorunda kalacaktır. Bu durumda AKP’de orduyla birlikte, Rusya-Cin-İran-Suriye-Hamas- Hizbullah-El kaide eksenli birliğe katılacaktır. Bunun için Kürdistan’daki bütün faili meçhullerin talimat vereni ve eylemlere katılanlarıyla ortaya çıkarılması, cezalandırılması gerekmektedir. Şu an itibariyle deşifresi bir ölçüde yapılan; kontrgerillanın plan ve teori dairesidir. Harekat dairesi ortaya çıkarılmaksızın, faali meçhul siyasi devlet cinayetleri aydınlanamaz. Türk kontrgerillasının ortaya çıkarılıp cezalandırılması karşısında, bağımsızım diyenler, yada bağımsız durmalı diye salık verenler, bu kirli yapılanmanın ekmeğine yağ sürmektedir.

Bütün bildiri ve yazılarında;” neo liberal AKP gericidir” diye eleştiri yapan Çağdaş Avukatlar Gurubunun, bildirilerinin hiçbir cümlesinde benim adlandırmamama göre, Devletin kontrgerillasına, yada güncel adıyla Ergenekon a tek bir söz söylememiş olması, örgütsel ortaklık içinde olmalarına rağmen, özünde ideolojik ortaklıktan(yani ideolojik düzeyde ittihatçı Kemalist-orducu olmalarından) kaynaklanmaktadır. Türk kontrgerillasının ideolojik politik çizgisi; ittihatçılık-kemalizimdir. Türk Devletin tek partisi olan ordunun, süreklileşen iktidarını devam ettirme aygıtı kontrgerilladır..Kendisini solcu diye niteleyenlerde bu iktidarı savunmakta ve bir anlamda ordu cuntasından yana olduğunu yansıtmaktadır. Çağdaş Avukatlar Grubu adına konuşarlardan Av Metin Bayar’ın konuşması, Kemalist-ittihatçı- orduların gericiliğini göstermektedir.. Bu bireylerin hem sosyalizm mücadelesi veriyoruz demesi, hem de hepimiz Kemalist’iz demesi, çarpık dünya görüşlerini, kötürüm anlayışlarını ve resmi ideoloji ile kirlenmiş politik görüşlerini ortaya koymaktadır. Türkiye solculuğunda kendilerini sosyalist tanımlayanların, İstanbul da Ergenekon operasyonunda yakalananlara destek mitingi düzenlemesi de, Türkiye solculuğunun Marksist bir damarı bulunmadığını ve burjuva devlet ve ordusunun ajanı olduğunu ortaya koymaktadır. Güney Kürdistan Federe Bölgesinin Frankfurt Kitap fuarındaki stantlarında açtıklara Kürt bayrağı ve Kürdistan haritası, Abdurahman Paşa’nın 1806’daki ayaklanması dahi esas alındında dahi; Kürt ulusunun 200 yıldan uzun bir süredir varolan ulus projesini gösterir..Kürt ulusunun kendi toprakları üzerinde ulusal devletini kuruma hakkı vardır. Ergenekon olarak adlandırılan, aslında Türk kontrgerillasıdır, içsel bir yapıdır, yukarıda da belirttiğimiz gibi, her dönem yükselen emperyalist gücün kucağına oturmuş bir işbirlikçi killiktir. Birinci dünya savaşında Almanya’nın kucağına oturdular, bu nedenle ordularının komutasını dahi Alman generallere verdiler, tarihte ender görülecek biçimde Rusya ya savaş bile ilan etmeden korsan bir tarzda kıyılarını bombaladılar. Polonya üzerinden Alman ilerleyişini devam etmesi için, İngilizlere karşı kanal cephesini, buna karşı Rusya ya karşı Kafkaslar da Sarıkamış hareketına başladılar. Yenilince de İngiliz ve Fransız’ların harita ve konseptlerini kabul edip onların birer işbirlikçisi oldular. 1950 den itibaren ise yeni yükselen gücün yani Amerikan nın işbirlikçisi oldular.Amerika

diğer ülkelerde olduğu gibi,yeni bir kontrgerilla örgütü kurmadı,Osmanlı dan beri içsel olarak varolan Türk kontrgerillasını kucağına alarak dönüştürdü ve kullanmaya başladı. 2002 yılından itibaren de Rusya ve Cin'nin önderlik ettiği Şengal emperyalist paktı, İran ve Suriye ile işbirliğine girmeye başladılar. Bunun üzerine, ırmaktan geçerken at(müttefik) değiştirilmez diyen Amerika, bunları tasfiye etmeye yöneldi. İttihat ve Terakki ve özel örgütü Teşkilatı ile Cumhuriyetin ilk döneminde bu kontrgerilla örgütünün simge bireyleri Kuşçubaşı Eşref, Yakup Cemil, Topal Osman, İpsiz Recep, Yahya Kahya, Çerkez Ahmet, Sakallı Arnavut Hüseyin, Arap Hüseyin vs gibileridir. Yakın dönemde sembolleşen isimler ise, yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım, Veli Küçük, İbrahim Şahin, Cem Ersever, Abdullah Çatlı gibileridir. Ancak bunların üst kademesinde istihbarat kurumlarından üst düzey bürokratlar, emniyetten üst düzey yöneticiler, ordudan üst düzey komutan ve orgeneraliler ile üst noktadaki siyasetçiler yanında, mafya unsurları bulunmaktadır. Daha alt kademedekiler ise, issiz vasıfsız siviller ile sırdan asker ve polis yanında, istihbaratçılardan olabilmektedir.

Türk devletinin kontrgerillası ahtapot tarzı örgütlenmeye sahiptir, sağcı-solcu –dinci olmak üzere her türlü örgütlenmeyi kontrol etmek için, aynı Kemalist ideoloji ve iktidara hizmet etmek kaydıyla, değişik terminolojiler kullanan adam ve unsurlarıyla kendisini her alana yansıtır/yansıtmıştır. Bu nedenle, farklı yer ve ideolojiler de duruyorlarmış gibi gözükmeleri yanıltmamalıdır Türk devletinin kuruluşundan bu yana var olan kontrgerillasına dair bu düşüncelerim yanında, Kürtlere, Ermenilere, Alevilere, Asurilere, Pontuslu Rumlara, Ezidilere gerek inançları ve gerekse ulusal aidiyetleri nedeniyle yönelen soykırımları ortaya koyup teşhir etmem, Kıbrıs'taki işgalin emperyalist yayılma politikasının sonucu olduğunu belirtmem, Kürt ulusunun ülkesi Kürdistan da bağımsız devletini kurmasını savunmam, Aleviliğin Kürt ve Kürdistani bir inanç olduğunu, Türkler ve İslam'la hiçbir ilişkilerinin bulunmadığını, tersine büyüculük dini olan Şamanizim den Abbasi halifesine biat edip İslam'a geçen Türklerin, İslam adına yaptıkları işgal sonucunda, Kürt Alevilerin Horasan'dan katlim ve göçertemeye tabi tutulduğunu, Cem evlerinin ibadethaneleri olduğunu, Alevilik, Kakailik(yarisani), Mazdekilik, Ezidilik, Dirzilik(Durzilik)le birlikte, Kürt ulusal dini Zerdeştiliğin devamı olduğunu, Zerdeştiliğin kaynağında da Mitra inancı bulunduğunu ortaya koymuş olmam, hakkımdaki bütün soruşturmaların temel nedenleridir.

Ben bu düşüncelerimi ortaya koyduğumda, soruşturmalara maruz kalıyorum, buna karşın bu düşüncelerimin tersini ifade edenler ise, huşu içinde dinlenmekte ve hiçbir soruşturmaya uğramamaktadır. Bu durumda, gayri Müslim soykırımını bütün dünya tarafından bilinen bir olgu olmasına rağmen, tarihçiler araştırıp tartışın diyen Türk devletinin bu söyleminde de samimi olmadığı soykırımın gerçek olduğunu savunan benim gibi aydın, hukukçu ve tarih araştırmacılarına açtığı dava ve soruşturmalardan anlaşılmaktadır. Ankara Barosu Yönetim Kuruluna bir önerim var:. Ben bu çerçevedeki görüşlerimi savunmak üzere ve Baronuza kayıtlı diğer bütün avukatlarda resmi tezleri savunmak üzere, hakla açık bir konferansta, yada temsili bir duruşmada tartışalım. Ben

Birleşmiş Milletlerin Zulme Karşı Direniş Hakkı Sözleşmesi, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı Sözleşmesi, Sömürgeciliğe Karşı Birleşmiş Milletler Sözleşmesi, Siyasal ve Kişisel Haklar Uluslararası Sözleşmesi, Birleşmiş Milletlerin Soykırım Suçunun Önlenmesi Uluslararası Sözleşmesi, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi ve İnsan Hakları Bildirgesi gibi uluslararası hukuk metinlerine dayanacağım. Diğer avukatlarda istedikleri mevzuata dayansın. Eğer hukuki değil de, ideolojik politik ve tarihsel çerçevede bir tartışma isteniyorsa, o vakit dışarıdan Kemalist ve İttihatçı aydınlarla siyasetçileri de karşıma gelmesini kabul ediyorum. Örneğin ailesi Fransız işbirlikçisi olan bir Sabatay dönmesi olmakla birlikte, Kendisini Türk diye yutturmaya çalışarak Sebataçılara saldırıları temelinde devlete “iyi köy korucusuyum dercesine iyi Sabatayım” diyen orducu Kemalist-ittihatçı-cuntacı-dezenformasyoncu-spekülasyoncu-populist-keşif kolu Yalçın Küçük, orducu-Cuntacı-kemalist-dönme Doğu Perinçek, orducu-cuntacı-Kemalist ittihatçı Mihri Belli, orducu-Cuntacı-Kemalist-İttihatçı-ordunun emir kulu Srap Kuray, orducu-cuntacı-Kemalistittihatçı Teslim Töre gibi aydınlarımızı getirebilirsiniz. Liste bunlarla sınırlı olmamalıdır. Bu aydınlar dışında legal ve illegal sözde Türk solculuğunun lider kadrosundan da katabileceğiniz her kişiyi getirebilirsiniz. Zaten bunların ideolojisi; Kemalizim ve ittihatçılıkla kirlenmiş gerici bir ideolojidir.

İttihatçılık ve diğer bir görünümü olan Kemalizm; bilimsel temel, derinlik ve tarihsel haklılıktan yoksundur, Türk burjuvazisinin faşist ideolojik politik çizgisidir. İttihatçı-Kemalist faşist ideolojik politik çizgi; eski Enver Paşanın, Cemal Paşanın, Dr Nazım'ın, Celal Bayar'ın, birinci Mason locasının kurucusu ve ustası Talat Paşa'nın, birinci mason locasının kapatana ve ikincisinin kurucusu Sabatay Mustafa Kemal'in, Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in, eski başbakanlardan Tansu Çiller in, eşi Özer Çiler in, Orgeneral Doğan Güreş'in, Orgeneral Hasan Kündakçı'nın, Orgeneral Teoman Koman'nın, Orgeneral Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun, Orgeneral Hakkı Karadayı'nın, Orgeneral İlker Başbuğ'un, Orgeneral Yaşar Büyükkani'nin, Orgeneral Kenan Evren'nin, Tuğgeneral Veli Küçük'ün, Orgeneral Hüsnü Tolon'nun, Orgeneral Şener Eruygur'un, Orgeneral Mustafa Muğlalı'nın, Fahri Özdilek'in, Fahri Atalay'ın, Salih Omurtak'ın, Albay Attila Uğur' un, Albay Levent Ersöz ün,eski Diyarbakır Valisi Hayri Kozakçioğlunun,eski Diyarbakır Valisi Ünal Erkan'ın, eski Batman Valisi Şarman'ın, eski emniyet müdürü ve içişleri Bakanı Mehmet Ağar, emniyet müdürlerinden Hüseyin Kocadağ'ın, tim polisi yetiştiricisi İbrahim Şahin'in, düzen dışı savaş birimlerinin örgütlenmesi çalışması yürüten binbaşı Cem Ersever'in, onu sorgulayıp öldüren diğer kontrgerillacı Abdullah Çatlı'nın, İsmet İnönü'nün, Cemal Gürsel'in, Cevdet Sunay'ın, Fahri Korutürk'ün, Fevzi Çakmak'ın, Kazım Orbay'ın, Nafiz Gürman'nın, Orgeneral Semih Sancar'ın,Talat Aydemir'in, milli demokratik “devrimci” Celil Gürkan'nın, 12 martçı Memduh Tağmaç'ın, kafası yuvarlak çıkmadığı için Türklüğünden şüphe eden ve üzülen kafa taşı Nihal Atsız'ın, Kıbrıs Türk yönetiminin eski cumhurbaşkanı Rauf Denktaş'ın,Türk istiklal marşının şairi M Akif Ersoy'un, Türk dil Tarih Kurumunun eski

başkanı Prof Yusuf Halaçoğlu'nun, Alevilerin asimlasyona uğramışları da dahil tümü Kürt iken, etnik köken anlamında Türk gösteren ve Alevilik Kürt ulusal dini Zerdüştlüğün devamı ve kendisiyken İslam'ın mezhebi olarak göstererek gerici Kemalist devletin sosyal dayanağı durumuna sokmaya çalışan profesör İzzettin Doğan ve yazar Rıza Zelyurt'un, Ömer Seyfettin'nin, Celal Bayar'ın, Türkçülüğün esaslarını ortaya koyan ve ideologları olan Sabatay Ziya Gökalp'ın, Hüseyin Çahit Yalçın'nın, Mahmut Esat Bozkurt'un, Alpaslan Türkeş'in, Mahir Çayan'nın, Deniz Gezmiş'in, Sarp Kuray'ın, Teslim Töre'nin, Mihri Belli'nin, Doğu Perinçek'in, Yalçın Küçük ün, Doğan Avcıoğlu'nun, Atilla İlhan'nın, Şefik Hüsnü'nün, Mustafa Suphi'nin, Süleyman Demirel'in, Deniz Baykal'ın, Kuşçubaşı Eşref'in, Yakup Cemil'in, Topal Osman'nın, İpsiz Recep'in, Yahya Kahya'nın, Çerkez Ahmet'in, Sakallı Arnavut Nurettin Paşa'nın, Arap Hüseyin'nin ideolojik-politik çizgisidir.

Bunlardan kimisinin ittihatçı-Kemalist-dinci terminolojiyi, kimilerinin ittihatçı-Kemalist-sosyalist" terminolojiyi ve kimilerinin de ittihatçı-Kemalist-kapitalist-faşist ya da liberal terminolojiyi aynı hat ve amaç çerçevesinde kullanmış olmaları, yada bunlardan bazılarının ordu tarafından kullanıldıktan sonra öldürülmeleri gerçeği değiştirmez, yanıltmamalıdır.

Doğu Perincek, Mihri Belli, Doğan Avcıoğlu, Yalçın Küçük, Şefik Hüsnü, Sarap Kuray, Teslim Töre, Atilla İlhan gibi aydınların çizgisi de; orducu-cuntacı-Kemalist çizgidir. Bu aydınlardan fiziklen yaşamakta olanları, mevcut gerici statükonun korunması ve Türk egemenlik sisteminin Kürdistan'da devamı için, Güney Kürdistan hakkının kazanımlarına karşı tepki ve öfkeyle yaklaşmaktadırlar. Kürtlerin her kazanımına düşman olan bu kişiler, gerici Türk devletinin birer işbirlikçisi ve hizmetkarı olarak, Güney Kürdistan'ı judaik devletin(İsrail in) işbirlikçisi olmakla suçlarken, Talat ve Kemal gibi ustalarının Sabatay(yani Yahudi ve İbrani) olduğunu ve Tedor Herzl'in Yahudi devletinin Ortadoğu da kuruluşu için 1893 yılında yapılan Basel kongresinde, Filistin'de bir Yahudi devletinin kuruluşu için oradan toprak satın alınması için alınmış kararları Abdülhamit'e kabul ettirememeleri üzerine, İttihat ve Terakki Partisinin mason örgütlenmesine göre kurulmuş olduğunu, ve bu örgütlenmenin iktidara geçirilmesi sayesinde Yahudilerin Kudüs ve çevresine yerleşmeye başlayarak devletleştiklerini, Müslüman ülkeler içinde de Türkiye'nin İsrail devletini ilk tanıyan devlet olduğunu, devletlerinin gerici ordusuyla birlikte judaik devlete stratejik müttefik olduğunu, ordunun İsrail'le stratejik müttefiklik ilişkisini Erbakan'ı darbeye tehdit ederek açık ve resmi halle getirdiğini, daha önemlisi Yahudi kökenli olmayanın T.C.de cumhurbaşkanı, başbakan ve genelkurmay başkanı olma sanısının çok sınırlı olduğunu, devletleri Türkiye'nin birinci İsrail olarak büyük bölümü Yahudi olan ittihatçılar tarafından kurulduğunu, bu nedenlerle de sadece sabatayların bulunduğu Selanik şehrinde ikamet edenler üzerinden nüfus mübadelesinin yapılarak, getirilenlerin Ermeni, Rum, Asuri ve Ezidilerin malları üstüne oturtulduğunu bilmeyecek kadar bilgisiz olduklarını sanmıyoruz. Kemalist-orducu ve cuntacı olan bu kişilikler, Güney Kürdistan'daki

Kürtlerin kendi ad ve çıkarlarına diplomatik faaliyet geliştirmesini, uluslar arası anlamda siyaset yapmasını sabote etmeye ve başka yönlelere çekmeye çalışmaktadırlar. Siyonizm'in ideologu ve kurucusu Teodor Herzel, yazı ve mektuplarında, İttihat Terakki'yi nasıl kullandıklarını anlatmaktadır. İttihat Terakki'nin yönetime gelmesinden sonra Yahudilerin Filistin'e yerleşmeye başladığı ve toprak satın almaya devam ederek, Balfour bildirisi çerçevesinde devletleşme sürecine girdikleri bilinmektedir.

Genç Osmanlılar(yeni Osmanlılar), Jön Türkler ve İttihat Terakki birbirinin devamıdır, özü itibariyle Türk egemenlik sistemini diğer halklar üzerinde sürdürmek için her şeyi mubah gören orta sınıftan Osmanlının darbeci-cuntacı münevver paşalarının, komutanlarının ve üst düzey bürokratlarının oluşturduğu örgütlenmelerdir. Darbecilik-cuntacılık-siyasi cinayet geleneği Genç Osmanlılardan den bugüne kadar uzanmaktadır. Genç Osmanlılar(Yeni Osmanlılar),ın en bilinen kadroları Fuat Paşa, Mithat Paşa, Namık Kemal, Sinasi'dir. Türk egemenlik sisteminin diğer haklar üzerinde devam ettirilmesi için en uygun çizginin, Osmanlılık çizgisi olduğunu kararlaştırarak, bu çizgiyi savundular. Balkanları kaybettikten sonra ise, İslamlık ilkesini esas aldılar. Birinci dünya savaşı sonucunda Arabistan'ı da kaybedince, İslamlık ilkesi yerine, Türklük ilke ve çizgisini esas aldılar..

İttihatçıların bir üyesi olan Mustafa Kemal, Türkçülük çizgisini diğer hakların inkârı ve retçiliği temelinde devam ettirdi. Bunların dincileri ise, Türk-İslamcı çizgiyi iç içe kullandı. Bugünkü dünya ve somut koşullarda ise, Türkçülük çizgisi ile Türk egemenlik sistemini devam ettirme olanağı kalmadığından, Türkiyelilik çizgisi gündemleştirilmektedir. Bizde kendilerini demokratik cumhuriyetçi olarak tanımlayan işbirlikçi aptalların ise, 11 yıldır, Kürdistan ulusal mücadelesinin bütün referanslarıyla oynayıp yozlaştırmaya çalışarak, söz konusu Türkiyelilik çizgisinin birer borazanı haline geldikleri/getirildikleri aşıkardır..

Üçüncü Selim, pek çok alanda reform yapmaya başlayınca, ordudaki Genç Osmanlı kanadı tarafından katledildi. Sultan Abdülaziz'in öldürülmesi olayında ise, Mithat paşa bizzat rol aldı. Mithat paşa, daha sonra Abdülhamit ile pazarlık yaparak, sadrazamı oldu.. Bir süre sonra ise, Abdülhamit tarafından sürgüne gönderilmişlerdir. Rus-Osmanlı savaşı gerekçe gösterilerek, 1. Meşrutiyete son verilmiş ve Kanun-i Esasi(yeni Osmanlı anayasası) ortadan kaldırılmıştır.

Genç Osmanlılar(Yeni Osmanlılar) dan sonra, bunların bir devamı olarak Jön Türkler örgütü, gizli bir örgüt olarak oluşturuldu. Bu örgütün elemanları da, Osmanlının münevver ordu-cuntacı-darbeci ve orta sınıftan gelme paşalarıdır. Jön Türkler, daha sonra İttihat-ı Terakkiye dönüşmüştür. Kadrolarından Talat Paşa, posta müdürü idi. Enver Paşa, binbaşı idi, Mustafa Kemal ise kıdemli binbaşydı. Jön Türkler, İttihat Terakki'nin oluşumuna yol açtı. Jön Türk kökenli İbrahim Temo, İtalya da mason localarını ziyaret etmişti. Onlardan etkilenerek, mason örgütlenmesini esas alıp, ittihatı

Osmaniye örgütünü mason örgütlenmesine göre oluşturdu. Daha sonra da, Osmanlı'nın içinde ve dışında olan örgütler birleşti. İttihattı Osmaniye, Hürriyet Cemiyeti, Terakki Osmaniye birleşti. Asker ve bürokratlar omurgayı oluşturmaktaydı. Cuntacı-darbeci-üsten dönüştürmec-i-otoriter-militarist-halktan kopuk bir anlayış ve tarza sahiptiler. Osman Rıza liderliğindeki militarist kesimin adlandırılmasıyla, İttihadı Terakki isimlendirmesi ortaya çıktı. Dr Nazım, Avrupa'dan

gelerek, ittihattı Terakki ye katıldı. Serveti Fünün gazetesi İttihadı Terakki'nin yayın organıydı. Prens Sabahattin, yerinden yönetim modelini ve liberalizmi savunmaktaydı. İttihadı Terakki'nin tümünden militarist kanadın hakimiyetine geçmeye başlayınca, liberaller prens Sabahattin liderliğinde ayrıldı. İttihadı Terakki, merkezi Selanik te bulunan 3. Orduda iyice örgütlenmeye başladı. Enver Paşa, Eyüp Sabri, Resneli Niyazi gibi ittihatçılar dağa çıkarak isyan etti ve Abdülhamit ten 2. Meşrutiyeti ilan etmesini istediler. 2. Abdülhamit isyanı bastırmak için birliklerini gönderdiyse de, birliklerinin bir bölümü ittihatçılarla ilişkili olduğundan, onlara katıldılar. Abdülhamit, 1908 de 2. Meşrutiyeti ilan etmek zorunda kaldı ve kanuni esasi benzeri bir belgeyi kabul etti.

1908 den itibaren ittihatçıların ve bir anlamda da Kemalistlerin iktidarda olduğunu söyleyebiliriz. 1908 den itibaren ittihatçılar perde arkasından Osmanlıyı yönetmeye başladıysa da, bundan da tam anlamıyla tatmin olmadılar. 1909'dan itibaren faili meçhul cinayetler yoğunlaşmaya başladı. Ortam karışmaya başladı. İttihadı Terakki, yarattığı bu ortamı Abdülhamit de darbe yapmak için kullandı.

1909 da Selanik teki hareket ordusu, Almanya da psikolojik tedavi görmüş ve Alman tarzıyla büyümüş Mahmut Şevket Paşa'nın komutasında, en kanlı biçimde olaylara müdahale etti, Abdülhamit'i tahtan indirerek Selanik'e gönderdiler. İttihatçıların muhalifi olanlar öldürüldü. 31 Mart vakası, Abdülhamit'i hal etmeye yöneliktir. İttihatçıların önemli bir bölümü; Selanikli Sabatay ve Makedonyalıdır. Küçük bölümü ise, Tüktür. Ancak hepsi, Türk egemenlik istemini sürdürmek, yaymak için çalışmış ve birlikte Türk egemenlik sistemini temsil etmişlerdir. Bugüne kadar da, bunların iktidarda kalmasını destekleyen millette Türklerdir. Bunlara karşı hiçbir tutumu ve direnişi olmayan da Türklerdir..

2. Meşrutiyetin ilanından sonra, yayın organı Volkan Gazetesi olan ittihadı Muhammediye, Halk Fırkası, Sosyalist Fırka gibi pek çok parti kurulmaya başlandı. Abdülhamit'in istibdat yönetimi, bir ölçüde ittihatçıların yönetimi ele geçirme çalışmalarına karşı bir hamleden doğmuştur. Osmanlı padişahları içinde 33 yıl yönetimi ile en uzun tahta kalandır, ayrıca imardan eğitime, petrol aramadan, limanların yapılmasına, demiryolundan ilk ekonomik yarım ve kurumlaşma denemelerine kadar, her alanda reform yapmıştır.

Abdülhamit, en reformist Osmanlı padişahıdır. İttihatçıların yönetimi belirlemeye başladıkları 1908 yılında, Osmanlı'nın egemenliği altındaki topraklar 5000 milyon metre kare iken, birinci dünya savaşı sonuna kadar devam eden yönetimlerinde ise, 800 milyon

metrekareye düştü. Daha büyük alana yayılma hayaline kapıldıklarından, daha küçük bir alana geriletildiler. 1906 yılında Enver Paşa, Kazım Karabekir'i ittihadı Terakki çizgisine çekip örgütlemek ve tepkisini ölçmek için diyaloglar kurmuştur. Bu konuşmalarından birinde, “Abdülhamit bir süre sonra ölürse, ne yaparız” diye sorar. Kazım paşa da, “Ya ölmezse” diye sorunca, Enver Paşa'nın da; “ölmezse, öldürürüz” dediği rivayet edilmektedir.

İttihat-ı Terakkinin, gizli, militarist, istihbarat örgütü olan Teşkilatı Mahsusa özel bir örgüt olarak, 1905 yılında kurulmuştu. Teşkilatı Mahsusa iki bölümde örgütlenmişti; birinci bölümü Muharip olarak isimlendirilen bir anlamda askeri operasyon, eylem ve hareket dairesiydi. İkinci bölümü ise, mücahit olarak isimlendirilen, bir anlamda da palan ve teori dairesiydi. Muharip'in üyeleri arasında; “Kemal Paşa, İsmet İnönü, Nafiz Gürman, Cemal Gürsel, Cevdet Sunay, Fahri Korutürk, Fevzi Çakmak, Kazım Orbay, Yakup Cemil, Topal Osman” gibi isimler vardır. Muharip bölümde ise; “Ziya Gökalp, M.Akif Ersoy, Celal Bayar, Ömer Seyfettin, Hüseyin Cahit Yalçın gibi isimler bulunmaktaydı.

Türk devletinin kuruluşundan sonra Teşkilatı Mahsusa, Milli İstihbarat Kurumu(MİT) ve jandarma istihbarat şeklinde örgütlendirildi. 1952 yılında ise, Seferberlik Tetkik Kurulu adıyla özel bir ad altında örgütlendirildi. 1974 teki emperyalist yayılma hareketinin gerçekleştirilmesi açısından gerekli koşulları oluşturmak için, provaktif eylemlerde bulunan ve daha sonra Rumlara katliamlar yapan bu özel birim, Türk Mukavemet Teşkilatı adını kullandı. Orduya bağlı olarak Özel Harb Dairesinin kuruluşu ile de, bu daireye bağlı olarak oluşturulan özel kuvvetler komutanlığına bağlı bazı birimlerde örgütlenilerek, Türk kontrgerillacılığı devam ettirildi. Bunlar İttihatçı-Kemalist ideolojiyi ve bu ideolojik politik çizginin pratik yönetim aygıtı, yada Türkiye'nin sürekli iktidarı olan Orduyu iktidarda tutmak için, her türlü gayri meşru eylemi yapmakla görevli ve yetkili birim olduğundan, darbe ve katlim birimi olarak nitelendirilmesinde hiçbir sakınca bulunmamaktadır. Devletin resmi bir birimi olan Türk kontrgerillası; Seferberlik Tetkik Kurulu, Türk İntikam Tugayı, Türk Mukavemet Tugayı, Jit, Jitem, Hizbullah ve Ergenekon adlarını yakın tarihte kullandı. Seferberlik Tetkik Kurulunun, gerçek adıyla kontrgerillanın talimatname şifresi, “Sahra Talimatnamesi 31. maddesinde; “gayri nizami harp unsurlarının iki gruptan oluştuğu, birincisinin yer altı grubu ve ikincisininse yer üstü grubu olduğu belirtildikten sonra, yer altı grubunun sabotaj ve cinayet birimlerinin bulunduğu anlaşılmaktadır. Talimatnamedeki görev ve yetkileri;”adam öldürme, bombalama, silahlı soygunculuk, kötürüm haline getirme(sakat bırakma), işkence, adam kaçırma suretiyle tedhiş ve olayları tahrik, kundakçılık, misilleme ve rehinelere alı konması, sabotaj ve yalan haber yayma, zorbalık ve şantaj ” olarak ortaya konulmaktadır. Yine talimatnamede; “Bir gayri nizami kuvvetin yeraltı unsurları, kaide olarak kanuna sahip değillerdir”.denilmektedir.

1996 yılında Milliyet Gazetesine manşet olan Gizli Milli Güvenlik Kurulu raporunda; ülkemizin insansızlaştırılması ve asimilasyonun daha yoğun gerçekleştirilmesi için dil

ve kültür açısından bakir olan Kürt köylerinin boşaltılarak göçertmelerin sağlanması, PKK ye sempati duyan normal sivil içindeki insanlarımızın PKK'nin silahlı militanlarıyla özdeş tutularak imha edilmesi, işyerlerinin kundaklanması, bombalamalar yapılması ve sonuç itibariyle halkımızın sindirilip fiziki teslimiyet koşullarına alınmasının amaçlandığı, yani yapılan her şeyin görünen devletin resmi politikalarının bir sonucu olduğu aşıkardır. Kimilerinin yansıttığı gibi, olağanüstü ve doğaüstü bir güç bir yerlerden çeteler üretip, Türk devletinin içine şırınga etmemiştir. Türk devletinin kuruluşunda rol olan Kuvvayi Milliye, esasen Kürt Ezidilerinin, Ermenilerin, Asurilerin, Pontuslu Rumların mallarına konan ailelerin bu malları kaybetmemek için oluşturdukları çeteci birimlerdir. Selanik ten getirilen sabataylar ile Türkler, Ermenilerin, Asurilerin(Nasturi, Süryani, Keldani), Pontuslu Rumların şehirlerdeki arsa, tarla ev ve ticarethaneleriyle iş yerlerinin üzerine oturtulmuştur. Bu durum sadece Osmanlı bakiyesinden çıkarılan Türk devletinin niteliğini değil, aynı zamanda sınıfsal olarak Türk burjuvazisinin oluşum şeklini de göstermektedir. Bu nedenle devlet adına çetecilik yapanlar kahraman ilan edilmekte, devlet madalyası ile ödüllendirilmekte ve istisnaen bunlardan deşifre olanı hakkında bir dava açılrsa dahi, ya delil yetersizliği nedeniyle berat ile sonuçlandırılmakta, ya zamanaşımıyla sonuçsuz bırakılmakta, yada cinayetden değil de, görevi kötüye kullanma gibi uyduruk maddelerden şekli bir ceza verilerek, dosya kapatılmakta ve lokal bir durum gibi gösterilmektedir. Bu durum aynı zamanda Türk devletinin ikili "hukuk sistemini" ortaya koymakta, sürekli faşizmle yönetilen devletin devrimci mücadelenin yükseldiği dönem ve yerlerde taktik olarak açık faşizme geçerek, kontrgerilla kanununu uyguladığı, buna karşın devrimci mücadelenin yükselişte olmadığı dönemlerde ise, yine taktik olarak örtülü faşizme geçtiği ve bu durumda da mevzuattaki kanunlarını uygulandığı anlaşılmaktadır.

Pratikte her türlü suç ve cezadan muaf tutulan Türk devletinin iyi çocuklarının son yüzyıllık tarihte yapmış oldukları bazı provaktif olayları ve soykırımları şu şekilde sıralayabiliriz:

1-1915'te İttihadı Terakki hükümetinin kararı ve Nisan ayında çıkarılan zorla göçertme kanunu yanında, Şeyhülislamın milleti mahkuma olarak isimlendirilen gayriislamlara karşı fetvası, Osmanlı düzenli ordusu yanında, Teşkilatı Mahsusa'nın eylemleri neticesinde gerçekleştirilen soykırım ile 1924'te nüfus mübadelesi çerçevesinde Selanik'ten getirilen Sabatayların, Sabatay Mustafa Kemal yönetimi tarafından, Türk üst yönetim kemsi ile birlikte gayri İslam halkların mallarının üzerine oturtulması,

2-1921 de Topal Osman ve merkez ordusu komutanı Sakallı Arnavut Nurettin Paşa'nın pratikte başrolünü oynadığı Sivas ve çevresinde(Koçkiri de) Kürt ulusal dini Zerdeşliğin devam ettiricisi olan Kızılbaş(alevi) Kürtlerin toplu imha ve göçertmeden geçirilmesi,

3-1934 yılında çıkarılan Trakya olayları,

4-1937-1938'de 80 bin Kürt Alevisi'nin jenosidi,

5-1955 yılında Atatürk'ün evinin bombalandığının Mit elemanlarınca provokasyon amaçlı olarak söylenmesi, ekspres gazetesinde yayımlanması ve metropollerdeki Ermeni Rum Asur imalarının yağmalanarak fiziki saldırı ve göçertmelerle karşı karşıya bırakılmaları(6-7 Eylül olayları),

6-1964 sürgünü ve varlık vergisi,

7 –Nisan 1978 deki Malatya Kürt Kızılbaş soykırımı,

8-Aralık 1978 deki Maraş Kürt Kızılbaş soykırımı,

9-1980 deki Çorum Kızılbaş(alevi) soykırımı,

10-1991 yılından itibaren Kürt kır nüfusunun asimilasyona tabi tutulması, Türk metropollerine de ucuz iş gücü olması, sindirilip teslim alınması için köylerinden sürülmesi ve 4000 köyün yıkılıp yakılması, bütün ormanların kundaklanması ile faili meçhul adı altında sindirme ve teslim alma amaçlı 125.000 faili meçhul öldürme, kundaklama ve yaralama, kaçırma, kuyulara atma olayının gerçekleştirilmesi,

11-Sivas ta 1993 yılında 33 alevi aydınının Türk devletinin güvenlik görevlilerinin gözü önünde hunharca yakılması soykırımı,

12- İstanbul'un Gazi mahallesinde ve 1955 yılında tarama neticesinde gerçekleştirilen Kızılbaş soykırımı,

13-Şemdinli olayı ve halkın bizzat yakaladığı Türk ordusunun iyi çocukları

14-Ergenkon diye isimlendirilen Türk kontrgerillasının plan ve teori dairesinin kısmi bir kimsinin tutuklanması, ordunun tutumu ve hareket dairesine hiç dokunulmaması,

15-Güney Kürdistan'ı istikrarsızlaştırmak için örtülü savaş başlatılması, Türkmen Cephesi de kullanılarak; Kerkük, Süleymaniye ve Hewler(Erbil) de patlama ve bombalamalar yapılması,

16-Lozan antlaşması, Sadabat Paktı, Cento, Sento gibi bölgesel paktlara korunan statükonun devamı için, Rusya-Çin-Türkiye-Türki Cumhuriyetler-İran-Suriye-Hamas-Lübnan Hizbullahı -El Kaide eksenli bir ittifak ve müttefiklik ilişkisinin geliştirilmesi, bu çerçevede bölgesel bir savaşın veya üçüncü dünya savaşının konumunun(pozisyonun) alınmasıdır.

Yalçın Küçük, Doğu Perinçek ve Mihri Belli gibi dönemlerin hem Güney Kürdistan federal yönetimini judaik devletin işbirlikçisi olmakla suçlamaları ,hem de Erbakan'a darbe tehdidi yaparak İsrail'le stratejik anlaşma yapan Türk ordusunun adı geçtiğinde ise salavat getirmeleri, İsrail in işbirlikçisi olan ve ilk büyük judaik devlet olan Türkiyelerine ise, bu kadar sevdalı olmalarına, ikiyüzlülükten başka bir şey diyemiyoruz. Türk devletinin ve ordusunun işbirlikçileri olan Yalçın Küçük, Doğu Perinçek ve Mihri Belli gibi kişilerin, geçmişte Kıbrıs'ın Türk devleti tarafından işgal edilmesini, işgalcilik ve emperyalist yayılma olarak nitelendirirlerken, milliyetçiliğin

yükselişe geçtiği ve para edebileceğinin düşünüldüğü yakın dönem sürecinde ise; ağız değişikliğine gittikleri bilinmektedir. Yalçın efendi artık Kıbrıs gazisi olduğunu söylemektedir. Doğu Perinçek ise, Türkiye'nin güvenliğinin Kıbrıs tan geçtiğini belirtmekte ve Denktaş ağızını kullanmaktadır.

Kıbrıs meselesinde Denktaş'ın beynine sahip olan diğer bir kişide Mihri Belli olmaktadır. Yalçın efendi başka bir halkın tarihsel demografik, coğrafik ve hukuksal açıdan toprağı bulunan Kıbrıs'ın işgal edilmesinden artık utanç duymuyor olmasından olacak ki, gittiği her yerde kendisine de bir pay çıkarmakta ve Türk ordusunun başka bir halkın toprağını işgal etmesi pratiğinden heyecan duyarak söyleyeceklerini gevelemektedir. Var olan statükoyu korumak adına bir emperyalist gücün kucağından, diğer emperyalist gücün kucağına giden ve başka bir halkın toprağının işgali ile taşırılan 50 bin kişiye devlet istemleri karşısında, en kadar antiemperyalist oldukları (1)görülebilmektedir. Kürdistan'daki sömürgeci egemenlik isteminin devamı için çırpınan ve deliye dönen de bu tipler Türk ordusuna Güney Kürdistan'ı işgal etmesi için çağrıda bulunurken, kendi devletlerinin emperyalizminin düdüğü olduklarını ortaya koymaktadırlar. Bunlar kendi devlet ve ordularının emperyalizminden yana, başka emperyalist devletlerin emperyalizmine ise, karşıdır. Gayri Müslimlerin soykırım olgusunu kabul etmeyen ve çarpıtanda bu kişiliklerdir.

Kemalizm'den kesin kopuş sağlamayan ve Kürt ulusunun kendi bağımsız devletini kurması mücadelesine açık destek vermeyen, soykırıma uğramış hakların, temel haklarından yana tutum almayan ve kendilerini sözde sosyalist olarak nitelendiren legal veya illegal Türk solculuğundaki bütün örgütlerde, Kemalist-ittihatçı-orducu-cuntacı gerici çizginin birer sarsakçısı durumundadır. Türk solculuğunun sosyalizme yabancı kalmasının ve Türk solculuğunun anlayış ve pratik yaklaşımları karşısında, halkların sosyalizmden kaçmasının bir nedeni, bünyesinde taşıdığı bütün gericilikler içinde en gerici olan Kemalist- ittihatçı çizgidir. Bu İttihatçı-Kemalist-Orducu özeliği nedeniyle hiç bir zaman Marksist damar kazanmamış bir solculuktur. Marksist damardan soyut bir devlet-ordu solculuğunun ortaya çıkmasında ittihatçı-Kemalist-orducu –cuntacı Deniz Gezmiş, Sarap Kuray, Mihri Belli, Mahir Çayan, Doğu Perinçek, Doğan Acıoğlu, Mustafa Suphi, Şefik Hüsnü gibi örgütlere liderlik etmiş kişilerin çıkışta dahi, Marksist damarın tahrip edilmesi ve gerici bir devlet solculuğunun oluşturulmasında birinci derecede sorumluluğu bulunmaktadır.

Mustafa Suphi ittihatçıların bir üyesiydi ve TKP'yi kurarken de ittihatçılıktan kesin kopuş sağlamış değildi. TKP bu nedenle Kürtler açısından dil-kültür hakları dışında hiçbir hakkı formüle etmemiş ve Ermeni soykırımını da kabul etmeyerek, mukatele olarak algılamış, soykırımdan kurtulup Halep'e bağlı Dere Zor ilçesine gelebilen 2000 Ermeni'yi katil etmek üzere, ittihatçı Talat Paşa tarafından Dere Zor mutasarrıfı olarak atanan bir seri katil olan Salih Zeki gibi kişileri üye edinme ve temsilci atamayı da örgütü ve sıfatı için problem görmemiştir.

Mustafa Kemal ve diğerk ittihatçı kadrolar ile aynı şeyi söyleme adına, ittihatçı çizgiden ayrılan Çerkez Ethem'i hain ilan eden de, Mustafa Suphi'dir. Bu konuda da Kemalistlerin yanında yer almış ve Çerkez Ethem'i anarşisti olarak nitelendirmiştir. Kemalistlerle birlikte kurtuluş savaşına katılmak üzere, Mustafa Kemal'e haber vererek, Kars'a gelen Mustafa Suphi ve arkadaşları, Kemalistlerin örgütlediği sivil tepkiler gerekçe gösterilerek Trabzon'a götürülmüş, silahsızlandırılmalarını takiben de bir tür kayığa zorla bindirilip denize açılmaları sağlandıktan sonra, Mustafa Kemal'in adamlarından olan Topal Osman ve Yahya Kahya gibi kişilerin saldırısıyla 14 arkadaşıyla birlikte boğularak katledilmiştir.

Mustafa Suphi den sonra TKP'nin başına geçen Şefik Hüsnü ise, Şeyh Sait ayaklanmasını Enternasyonale gerici bir ayaklanma olarak aktarıp kabul ettirmiş, Mustafa Suphi'den daha Kemalist ve daha gerici bir ideolojik politik çizginin temsilcisi olmuştur. Mustafa Kemal, TKP'li Mustafa Suphi ve Arkadaşları kurtuluş savaşında birlikte savaşmak üzere yola çıkarken, sahte bir TKP'nin kuruluşunu ve şubelerinin oluşturulması işini hızla tamamlayarak, siyasi açıdan da alternatif olmalarının önünü almıştı. Mustafa Kemal'in meclisteki en tehlikeli muhalifi olan Şükrü Bey de, Topal Osman aracılığıyla kaçırılıp öldürüldükten sonra, tutuklanıp cezalandırılması kararı çıkmıştı.

Topal Osman, Mustafa Kemal'in kendisini kullanıp söz konusu karar karşısında sahip çıkmaması üzerine de, lideri Mustafa'yı cezalandırmak üzere, peşine düşmüşse de muvafık olamamış ve kendisi ortadan kaldırılmıştır. Yahya Kahya da kara denizdeki boğdurma olayından sonra, bazı olaylarda kullanıldıktan sonra öldürülmüştür.

İttihat Terakki tarafından Kuşçubaşı Eşref'e gayri nizami harp yöntemlerini esas alan özel bir örgütün kurulması görevi verilince, ilk görüştüğü kişi Yakup Cemil olmuştu. Yakup Cemil, kendi adamalarını kendisinin seçmesi koşulu ile teşkilata çalışmaya ve adam bulmayı kabul etmiştir. Özel bir yetki ile 2000 azıllı adli mahkûmun kaldığı Sinop cezaevine giderek, bunların kendisi ile çalışması karşılığında, hepsine cezaevi kapısını açmıştı. Asuri, Kürt Ezidi, Rum ve Ermenilerin katledilmelerinde ve mallarının yağmalanmasında ve sonuç itibariyle Teşkilatı Mahsusa'nın oluşturulmasında büyük katkıları olmasına rağmen, Talat Paşa'nın lider kalmasına muhalif noktaya geldiğinden öldürülmüştür. Türk kontrgerillasının adına adam öldürenlerin sonu da kurbanlarından farklı olmamaktadır. Sırlarıyla birlikte toprağa gönderilmektedirler.

Bu durum kaza süsü verilerek Abdullah Çatlı'nın tasfiye edilmesi, Cem Ersever'in Veli Küçük ekibi ile girdiği iç iktidar mücadelesini kaybetmesi ve bazı sırları Aydınlikçuların yayın organı aracılığı ile dışa vurması üzerine, Abdullah Çatlı tarafından sorgulandıktan sonra öldürülmesi ve gereksiz halle gelen, deşifre olan, denetimden de çıkan Veli Küçük ün gözden çıkarılıp cezaevine alınması, Türk kontrgerilla teşkilatının yaklaşık yüz yıllık iç tasfiye tarzının dahi değişmediğini göstermektedir.

Dönemin genel kurmay başkanı orgeneral Semih Sancar, başbakanlardan Bülent Ecevit'ten kontrgerilla faaliyetleri için para isteyince, Ecevit, kontrgerilladan haberdar olmuş, savcı Doğan Öz den bir rapor hazırlamasını istemişti. Bu olaydan sonra İzmir Çiğli de Ecevit'e suikast düzenlendi. Savcı Doğan Öz de 24 Mart 1978 de suikast sonucunda öldürülmüştü.

Uydurma ve yalanlardan ibaret Türk tarih yazımının tersine, Mustafa Kemal, İngilizlerin ve Osmanlı padişahı Vahdettin'nin isteği ve bilgisi dahilinde, daha önce çeşitli yerlerde başlamış direnişleri kontrol altına almak ve 1916 Yılında Rusya, İngiltere ve Fransa'nın ajanları aracılığı ile imzaladığı gizli anlaşma olan Seykes-Picot antlaşmasında belirlenen sınırlar ile sınırlı kalmak kaydı ile bir devletin kuruluşu için görevlendirilmiştir. Seykes-Picot antlaşmasında bizim serhat bölgesi dediğimiz ve sömürgeci devletin de "Doğu Anadolu" dediği toprakların önemli bir bölümü ve Erzurum'a kadar olanı Rusya bırakılmıştı. Ancak Lenin devrim yapıp, bu gizli anlaşmayı deşifre ederek, Erzurum'a kadar olan alandan Rus askerlerini gönüllü olarak çekmişti. Seykes-Picot antlaşmasında Musul eyaleti, başta Fransızlara ve buna karşın Lübnan ise, İngilizlere verilmiş olmakla birlikte, daha sonra petrol alanın önemli bir kısmının Fransızlara geçmesine itiraz eden İngilizler, iç anlaşma ile Lübnan'ı Fransa ya vererek, Musul'u onlardan almıştı. Bu değiş tokuş dışında, Seykes- Picot antlaşması çerçevesinde Mustafa Kemal'e bir devlet kurdurulmuştur. Mustafa Kemal, Kürdistan'a gitmeden, Kazım Karabekir ve Rauf Bey gönderilmişti. Mustafa Kemal'in Samsun'a çıkışından önce, kendisinin bulunmadığı Balıkesir kongresi yapılmıştı. Balıkesir kongresinden hiç bahsedilmesinin nedeni, her şeyi Mustafa Kemal'le başlatmaya dönük uydurmalarından ibaret tarih yazımıdır. Mustafa Kemal ve arkadaşlarının bağımsızlıkçı ve devrimci olduğu da yalandır. Sivas kongresinde oy birliği ile Amerikan mandasında yaşama kararı alan Mustafa Kemal ve arkadaşları olup, bu husustaki taleplerinde bir mektupla Amerika'ya bildirmişlerdir.

Bir ittihatçı olan Mustafa Kemal, Talat Paşa'nın, Cemal Paşa'nın ve Enver Paşa'nın Almanlarla işbirliğinin başını çekmesi ve yenilgi sonrasında, İngiliz-Fransız işbirlikçiliği yapmıştır. Enver Paşa da, yenilgi sonrasında, İngilizlerin konsepti çerçevesinde sınırlandırılmış bir Türk devletinin kuruluşunda bir işbirlikçi olarak İngiltere ile çalışmak istemiş ise de, kendisinin işbirlikçilik talebi kabul edilmemiştir. Enver, Cemal ve Talat temizlenerek Kemal'in önü daha da açılmıştır. İngilizler diğerlerine nazaran Kemal in kontrol ve yönlendirilmesini daha kolay buluyorlardı. İngiliz-Fransız işbirlikçisi olarak Mustafa Kemal kabul edilip, Seykes-Picot antlaşmasındaki sınırlar çerçevesinde kapitalist bir devlet kurmak üzere görevlendirilmiş ve önü açılmıştır.

Kemal Paşa, Vahdettin in ve İngilizlerin bilgi yönlendirmesi ve talimatı çerçevesinde, Seykes Picot antlaşmasındaki sınırlar içinde kalmak kaydıyla, daha önce Kürdistan da başlamış olan direnişi kontrol etmek ve kontrol içinde belirlenen sınırlar içinde tutmak üzere görevlendirilmişti. Samsun'a çıkarken de Türk tarih yazımında belirtildiği gibi tek başına değil, 16 Osmanlı kadrosu ile birlikte ve gemiyle gitmiştir. Tarihi bir birey

bibyografyasına dönüştürmek, İngilizlerle Vahdetin'nin iradesine rağmen, harekete geçtiği yalanını doğrulamak için, tek başına Samsun a çıktığı zırvası üretildi.Samsun a çıkışı sırasında Havza da ilk görüştüğü kişide Topal Osman dır.Kemalistlerin Misak-ı Milli olarak tanımladıkları sınırlar da, Kemal Paşa'nın başını çektiği Ankara'daki Meclis tarafından değil, 1920 yılında İngilizlerin ve Vahdetin'nin denetimindeki İstanbul meclisinde karar altına alınmıştı.

Mahir Çayan, “Bütün Yazılar” adlı kitabında Kemalizm için; “küçük burjuvazinin radikal devrimci hareketi” şeklinde tanımlarken, aslında kendisinde hâkim olan ittihatçı-Kemalist anlayışı ortaya koymaktadır. Mustafa Suphi ve arkadaşları da Kemalizmi devrimci nitelendirerek kurbanlık koyun olmuştu. Bildirileri esas alınırsa Kürt ulusuna kültürel özeklik dışında bir hakkı layık görmedikleri görülmektedir. Deniz Gezmiş in babasına göndermiş olduğu 16 01 1971 tarihli mektubunda, bütün partilerin Kemalist çizgiden saptıklarını ve kendilerinin Kemalist muhalefeti devam ettirdiklerini yazarken; “Baba sana her zaman müteşekkirim. Çünkü Kemalist düşünceyle yetiştirdin” demektedir. Deniz Gezmiş'lerin Samsun'dan Ankara'ya yaptıkları yürüyüşte, ”Ordu gençlik el ele” slogan ve pankartlarıyla yürüdükleri de bilinmektedir.

Srap Kuray, deniz kuvvetlerinde bir teğmen iken, örgütsel mücadeleye katıldığını, Mahirleri cezaevinden bir subayın yardımı ile kaçırdığını, bir yüzbaşının talimatı ile eylemler yaptıklarını, Suphilerden bu yana ordu-millet birliğinin esas olduğunu ve bunun “devrimci” olduğunu belirterek, hala aynı çizginin takipçisi olduklarını, en son 16 02 2009 tarihinde ve Alevilerin kanal 12 Televizyonunda olmak üzere sürekli dile getirmektedir. Srap Kuray ve Teslim Töre'nin kendileri üzerine fazla gelmesi halinde, konuşacaklarını basına yansıtarak, merkeze dikkat çektikleri de görülmektedir.

Deniz Gezmiş ve Mahir Çayan'nın ordu tarafından kullanılarak, eylemlere sevk edildikleri ve eylemlerinin darbe yapmanın gerekçesi olarak kullanılırken, kendilerini de kurban yaptıkları bilinmektedir. Hiç bir ideolojik olgunluk ve yeterlilikleri olmamasına rağmen, Türk solculuğunun bunları ideolojik politik ikonları haline getirerek, çizgi ve pratiklerini sorgulayamaması ve bir tür dini inanç gibi ön kabullerle yaklaşması, orduculuk ve Kemalizim ile ittihatçılıktan kopma uğraşını vermemeleri, gericiliklerinin temel nedenleri arasındadır.

Doğu Perinçek, devrimci gördüklerinin ad ve adreslerini gazetesi Aydınlıkta yayımladığından ve 80 öncesinde de pek çok istihbarat raporunu yayımladıklarından, kendilerini sol olarak tanımlayan hareketlerin büyük bölümü bunları içinde devlet ajanı oldukları gerekçesiyle teşhir ve tecrit ettikleri bilinmektedir. Türk devletine karşı Sovyetler Birliğini tehdit gördüğünden, bu sosyalist ülkeyi sosyal emperyalist olarak tanımlayan Perinçek'in, bir tek taş dahi dışarıdan atılmadan Sovyetler Birliğinin özde yapısal sorunları sebebi ile çözülmesi sonrasında, Rusya da kapitalist-emperyalist sistemin ortaya çıkması üzerine ise, Rus emperyalizmi ile stratejik müttefiklik ilişkisini savunmaya başladığı sır değildir.

Perinçek ve yol arkadaşı Yalçın Küçük, şu anda Veli Küçük ve İbrahim Şahin'nin çeteci arkadaşı olmaktan dolayı tutuklu olarak yargılanmaktadır. Milli Demokratik Devrimin tamamlanması tezinin savunucusu olan Mihri Belli, Doğu Perinçek ve ordu aracılığı ile sosyalist devrim yapma tezini ortaya atan Doğan Avcıoğlu ve de kendisini Doğan Avcıoğlu'nun ideolojik çizgisinin devamı olarak gören Yalçın Küçük'ün, "ittihatçıyız-Kemalistiz-orducuyuz-cuntacıyız" şeklinde kendilerini tanımladıkları kitaplarından ve söylemlerinden açıkça anlaşılmaktadır.

Srap Kuray, Mihri Belli, Doğu Perinçek ve Yalçın Küçük gibi kişiler; Türk devletini Kerkük ve Musul işgal etmesi için emperyalist yayılmacı pratiğe çağırırken ve tekelli yapısı olan devletlerinin, hatta Oyak ile tekelli olan ordularının avucundan içtikleri suya bin salavat getirirken, hangi anti emperyalistlikten bahsetmektedirler. Sosyalizmde kendi devletlerinin emperyalist pratiğine karşı olmayan, ancak başka devletlerin emperyalist pratiklerine karşı olanlara sadece iki yüzlü ve kendi burjuva devletlerinin uşağı denilmektedir. Bunların Musul ve Kerkük için güney Kürdistan ı istikrarsızlaştırmak için bir taraftan ordularını örtülü savaş pratiklerine çağırdıkları, aynı zamanda cumhuriyetlerinin eksikliklerini gidermek üzere askerlerin yönetime darbe ile el koymasını istedikleri ve çareyi cuntacılıkta gördükleri, halka inanmadıkları ve her ittihatçı gibi tepeden belirlemeyi esas aldıkları aşikardır. Yalçın efendi 32.gün programında, "cumhuriyetin eksiklerinin giderilmesi için, 20 yıllık bir askeri yönetimin iyi bir süre" olduğunu söylemekteydi. Paşaların adını söylerken de bir peygamberin adını söyler gibi, Yaşar paşa ha-retleri, Kemal Paşa hazretleri diyerek basit bir ordu ve darbe şakşakçısı dışında bir şey olamadığını ve olamayacağını belgelemektedir. Mihri Belli yazılarında, Srap Kuray televizyonlarda Ergenekon'dan tutuklanana desteklerini açıkça ortaya koymaktadırlar.

Yalçın Küçük ise, her zaman küçücük pratiklerin küçük, ama abartan adamıdır. Konformist ve korkaktır, hiçbir dayanıklılık özelliği bulunmamaktadır. Cezaevinde yaşamaya dayanamayan zayıf özellikleri nedeniyle yaşamdaki zayıflıkları tirajı-komik birer fıkra olarak anlatılmaktadır. Örgüt adamı olmayı kaldırabilecek bir kişilik değildir. Sadece yalanı gerçeğin yerine geçirmede, spekülasyon ve uydurma üretmede, çarpıtmada, abartmada iş görebilecek popülist bir tiptir. İlgi açlığı içindedir, kendisini ispatlamamış olan bir bireyin pisişik durumunu ortaya koymaktadır. Bu nedenle televizyona çıktığında dahi ilgi çekmeye çalışmakta, ekranın içinde zıplayıp çırpınmakta ve kendisini de sürekli olmayan özellikleriyle anlatmaktadır. Sözde Türk sosyalistleri tarafından Mihri Belli adlı cuntacıya, en yaşlı sosyalist olması ve yaptıkları sözde katkılar nedeniyle kutlama günü organize edilmişti. Bu durumda, Türklere devrimci adam kıtlığının bulunduğunu ve ilgili organizasyonu yapanlarında Mihri Belli gibi olduğunu söyleyebiliyoruz.

Kendilerini Türk solu olarak tanımlayanların ideologlarının bu trajik komik durumları da, devrimci bir nitelik taşımadıklarını göstermektedir. Adı geçenler var olan ittihatçı-Kemalist ve orducu çizgileriyle devrimci olamazlar, tersine devrimci ideolojik politik

çizginin tecavüzcüsü olurlar. İttihatçı-Kemalist-orducu ve cuntacı olan Türk solculuğunun devrimcileşme ihtimal bulunmamaktadır. Dünyada tekelci olan tek ordu Türk ordusudur, bünyesinde 29 sektör bulunan Oyak tekeli ile kendi kendisini finanse eden tek ordudur.

Ezberci, şabloncu, dogmatik, kendi burjuva ordusunun işbirlikçisi ve darbeden medet uman, mektepli ve marjinal kalan söz de bir solculuktur. Kemalizmi devrimci olarak nitelendirenlerin güneş dil teorisi ve Türk tarih tezini bilmedikleri ve bu nedenle Kemalizmin ideolojik boyutunu tanımadıkları, yada sosyalist ideolojiye inanmamalarına rağmen, birer büyük devlet sövenisti olarak ezen ulus çıkarı adına terminoloji olarak kullanmakla görevli olduklarını, sosyal sövenlikten kurtulmadıklarını, Kemalist statükonun birer kulu ve tapıcısı durumuna düştüklerini, bu nedenle ezilen ulusun hakları karşısında bir liberalden bile daha statükocu konuma düştüklerini söyleyebiliriz. Bu tür bir anlayış ve bireylerle sosyalizmin kazanılması ve insanların devrime çekilmesi olanaklı değildir. Kemalist-orducu-darbeci ve cuntacı çizgiden kesin kopuş sağlamadan, Marksist damarın kazanılmayacağını göremeyen sözde Türk solculuğu içindeki hiçbir akımın, herhangi bir geleceği yoktur.

Kemalist- ittihatçı olan her akım, yada bu gerici çizgi ile kesin kopuş sağlamayan her örgüt; bu ideolojik çizginin temel temsilcisi olan devletin çekirdeği durumundaki ordunun işbirlikçisi olmaya açık olacaktır. Kemalist ve orducu olan her akım, Kemalizmdeki temel tarz ev anlayışta olduğu gibi, halkı örgütleyerek alttan geliştirilen bir alt üst oluşla devrimsel gelişme yaratma yerine, tepeden bir ordu müdahalesi (darbe) sonucunda gerçekleştirilecek burjuva dönüştürmelerden medet umacaktır. Bu durumda da ister istemez kendilerini sosyalist olarak tanımlayanlar, burjuva devletin birer yedeğine dönüşecek, ve birer selpak olarak kullanıldıktan sonra atılacaktır. Toplumun ve devrimsel gelişmenin ihtiyaçlarını tüketme yanlısı olanlar, Kemalistorducu çizgiyi takip edecektir. Devrimciler ise, her koşulda bu gerici çizgiyi reddedecektir. Kemalizm ve ittihatçılıktan kopmayan her örgüt, ordu darbeciliğine ve üstün inmece tarza bel bağlayacağından, halk kitlelerini örgütleme ve kitleri harekete geçirerek gelişme

yerine, mektepli, kantinli marjinal bir küçük burjuva gerici Kemalist solculuk olacaktır. Deniz Gezmiş, Mahir Çayan, Doğu Perinçek, Mihri Belli, Doğan Avcıoğlu, Mustafa Suphi, Şefik Hüsnü, Sarp Kuray, Teslim Töre gibi Marksist damar taşımayan, birer Kemalist-ittihatçı-cuntacı-orducu olan kişiliklerin anlayış ve gelenekleri yanında, resmi ideolojiyi iktidarda tutuma aygıtı olan ordu ile hesaplaşmadan, Türkiye de sosyalist-devrimci bir hareketin ortaya çıkması olanaklı değildir. Türkiye de legal yada illegal Türk solculuğunu önemsemiyorum.

Kürdisatan'nın bağımsızlığı için pratik mücadele vermeyen, soykırıma uğrayan hakların acılarını tanımayan, bütün dinlere karşı seküler yaklaşım içinde olmayan hiçbir akımın, Türkiye solunda devrimci nitelik kazanması olanaklı olmadığından, bu nitelikleri kazanmamış akımlar ile Kürdistan ulusal hareketinin taktik ittifaklara dahi girmemesi

gerekmektedir. Mevcut Türk solculuğunu, Kürt ulusunun mücadelesine yaklaşım açısından iki temel gruba ayırabiliyorum: Birincisi, Kürüt ulusal-siyasal mücadelesine düşmanlık besleyenlerdir. İkincisi de, Kürt ulusal mücadelesine kullanmacı yaklaşanlardır. Kürdistan ulusal siyasal hareketine, devrimci ve enternasyonal yaklaşan seçeneğin ise mevcut tabloda varolması olanaklı değildir. Nitelik ve özellikleri bu çerçevede olan Türkiye solculuğundan etkilenen Kürt ulusal akımlarının da, devrimci olması ve kendilerini sömürgeci devletin merkezine bağlı bir işbirlikçi çözüm tarzından kurtarmaları olanaklı değildir. Kesin kopuş stratejisini esas alamayan, yada bu nitelikteki çizgisini terk eden her Kürt hareketinin de devrimci olamayacağı aşikardır. Kürdistan'ın tarihsel, güncel şart ve ihtiyaçları üzerinden olmak kaydıyla strateji ve tarz saptayan sömürgeci devletlerden kesin kopuş çizgisi esas alan her Kürdistan hareketi ise, devrimci rol oynar..

Abdullah Öcalan'ın kültü ve sistemini kullanarak, mürit yada hadım edilmiş ardılları aracılığı ile, ordunun hazırladığı Kemalizm zahirini Demokratik Cumhuriyetçi PKK'ye, ve bu örgütü aracılığıyla da Kürt ulusuna içermeye yöneldiği açıktır. Abdullah ÖCALAN'nın demokratik cumhuriyetçilik adı altındaki 11 yıllık ideolojik politik-pratik çizgisi, ülkem Kürdistan'nın koşullarına indirgenmiş ittihatçı-Kemalist ideolojik-politik çizgidir. Diğer bir deyişle, demokratik cumhuriyetçilik; Türk kontrgerillasının, Kürdistan koşullarına indirgenip uyarlanmış kürdi renge kavuşturulmuş ideolojisidir. Tasfiyeciliğin yeni bir yansıması olarak, çatı partisi adı altında, örgütsel olarak ta Kürtleri Ergenekon paralelinde düşünen aydın ve siyasetçilerle aynı partinin çatısı altına alarak, Kürt kurumsallaşmasını tümünden tasfiye etmeye ve Kürtleri daha doğrudan denetim alma sürecini derinleştirmeye yol açmak istedikleri görülmektedir. Liberal bazı Kürtlerin ise, Fethulahçılarının yönlendirmesi ve denetimi altındaki Abant platformunda yer alarak, onların kontrolü ve terminolojisi çerçevesinde işleyecek bir süreç ve kuşatmaya alındıkları da görülmektedir. Her iki tarz ilişki ve konumlanışta gericedir, ancak Kemalist-ittihatçı –orducu olanlar, Abant platformunda yer alanlardan daha gericedir. Kürtlerin Türk sömürgeci devlet düzeninin iki yorumu ve çatışan gücü arasında bölünüp, onların terminolojisi üzerinden şekillenen anlayışlarla sorunlara yaklaşılması yerine, Kürdistan ulusal mücadelesinin ihtiyaç ve referanslarını esas almak kaydıyla, her parçanın kendi iç birliğini sağlaması ve bunun yanında diğer üç parçayla birlik ve koordinasyonu sağlayacak mekanizmanın oluşturması, ayrıca bu birliğe Kürdistanlı ulusal azınlıkların temsilcilerinin de demokratik bir tarda katılımı gerçekleştirilerek, Kürt birliğinin yanında, Kürdistanlıların birliğinin oluşturulması ve ezilen halk durumundaki diğer bölge halkları ile de ittifak ilişkisine girilmesi en doğru devrimci tutumdur.

Demokratik Cumhuriyetçi PKK'nin Başkanlık konseyi ve Abdullah Öcalan, 1999 yılından itibaren ittihatçı-Kemalist çizginin birer şakşakçısı durumuna düşürülmüştür. 1999 yılından itibaren Abdullah Öcalan, Ergenekon ideolojisi olan ittihatçılık-kemalizmin yeniden üretilmesi ve savunularak güncelleştirilmesi işinden başkaca bir şey

yapmamıştır. Bu şakşaklıklarının 1970’li yıllardan itibaren Abdullah Öcalan, Kesire Öcalan, Pilot Necati Kaya ve Şahin Dönmez’le başladığı ve 1999 yılında tümünden açığa çıktığına dair daha net olgular ortaya çıkarsa da, şaşırmayacağım. 1999 yılında ortaya çıkan işbirlikçiliğin su yüzüne çıkmasından sonra, Kürt ulusunun oğulları Mehmet Şener’in Resul Altınok’un, Dilaver Yıldırım’ın anlayış tutum, tavırlarını araştırma, öğrenme gereksinimi duydum. Şener’in, Mustafa Karasu’ya göndermiş olduğu dört sayfalık mektubunda, “gazeteci kılığında kampa gelenlerin çantalarında ne var Karasu?” diye sorarak, Abdullah Öcalan’ın söz konusu gazetecilerle görüşürken, üç kişilik merkez yürütmede bulunanları da dışarı çıkartarak, yalnız görüştüğünü, gazeteci kılığında gelenlerin devletle aradaki bağlantıyı sağladığını yazmaktadır. Gazeteci kılığında gidenler ise, Ergenekon operasyonlarında tutuklanan Yalçın Küçük, Doğu Perinçek ve bunları(ergenekoncuları) dışarıdan destekleyen Mihri Belli gibi ittihatçı-Kemalist-orducu ve cuntacı kişiliklerdir. Bunlardan Yalçın, “Aydınlık Zindan” adlı kitabında, PKK kamplarına keşif kolu olarak gittiğini bir dipnot olarak yazmaktadır.

Ergenekon operasyonunda yakalanan Albay Atilla Uğur’un, Suriye’de Abdullah Öcalan’ın ikamet ettiği binada ve aynı kattaki iki dairede kaldıkları ise, tanıkların ağzından Kürt internet sitelerinde yazılmaktadır. Yine Abdullah Öcalan’ın bütün dünyada harıl harıl arandığı izleniminin verildiği 1999 yılı başında ise, İtalya’dan, Rusya ya gelmesinden sonra, Albay Levent Ersöz ün kendisini ziyarete geldiği de Kürt internet sitelerinde yazılmaktadır.

Apo ilişkisini sürdürmeye devam ederken, Demokratik Cumhuriyetçi PKK Başkanlık konseyini Türk kontrgerillası ile ilişkiye sokmaya başlamıştır. APO’nun avukatları ile yaptığı haftalık görüşme notlarında, önce “Ergenekon’a karşı tarafsız kalsınlar” diyerek, açığa çıkarılmaları için bir basıncın oluşmasını engellemeye çalıştığı ve bunların tutumunu AKP’ye nazaran övdüğü aşıkardır. Daha önceki görüşme notlarında Sarp Kuray’ın tam zamanıdır dediği ve bu kişinin artık bütün televizyon kanallarını gezmeye başladığı, öte yandan bir arkadaşını DTP’ye gözlemci denetmen olarak yerleştirdiği ve çatı partisi adı altında Kürt seçenek ve kurumsallaşmasının açık alanda da tasfiye sürecine alınmaya başladığı görülmektedir.

Mehmet Ağar’ın gerçekleşen eylemleri bilmeyebileceğini söyleyen Apo’nun, Ergenekoncuların yakalanarak teşhir olmaya başlaması üzerine ise, bunların gerçek Kemalist olmadığını ve Kemalizmi tam anlamadıklarını söyleyerek, içerisinde bulunduğu ilişki ve kullanılmışlığına kılıf oluşturarak, Ergenekon’nun resmi ideolojisi Kemalizme toz kondurmamak istemesi, öte yandan on yıldır bütün hikaye ve masalarını Kemalizm ve Mustafa Kemal ile ilgili seslendirmesi ve Mustafa Kemal’e ilişkin övgülerinin de bir düşünceden öte, kırık bir guguk kuşunun sayıklamasına dönüşmesi üzerinde ise, ayrıca durulması gerekmektedir. En son görüşme notlarında ise, Ergenekon örgütü adı altında tutuklananların Kemalizmi tam anlamadığını savunarak, bunlar aracılığı ile girdiği gayrimeşru ilişkilerine kılıf aramaya yöneldiği ve Kemalizme toz

kondurmamaya çalıştığı, ama daha önemlisi Kemalistlerden de daha Kemalist olmaya çalıştığı anlaşılmaktadır.

Yine görüşme notlarında, tutuklananların tutumları için “tutumları biraz daha farklıydı” diyerek, daha olumlu olduklarını ve onlarla olan ilişkisi sayesinde bazı gelişmelerin ortaya çıktığını, yani son on yılda demokratik adımlara atıldığını söyleyerek çarpıtmasına ne demelidir? Apo nun on yıldır açıktan kontrgerillanın ideolojisi olan kemalizim-ittihatçılığı savunmasına ve kürdi motiflerle Kürdistan’a indirgenmesi çalışmasını da başkanlık konseyi ile birlikte yapmasına ne demelidir.? Kemalizm ve ittihatçılığı kucaklarında kurup darbelerle iktidarda tutanların dahi, tasfiyesi kararını verdiği bu süreçte, demokratik cumhuriyetçilerin kemalizim kuyrukçusu olması, hiçbir Kemalist partinin Kürdistan da miting dahi yapamaz durumda kaldığı günümüzde, bunların kürdi renklere büründürülmüş Kemalizmi kendileri vasıtası ile ülkemize sokması işbirlikçiliklerinin ötesinde aptallıklarının da kanıtıdır.

Bir ajanın kızı olduğunu ve başka bir arkadaşının da sözlüsü olduğunu bilmesine rağmen, örgütünün iç çatışma içinde tasfiye olmasını dahi kabullenerek, ajanın kızına olan aşkından vazgeçemediğini röportajlarında belirtmiş, devletin Mit ajanı Mahir Kaynak’ın yazılarından çok şey öğrendiğini ve ilham alıp beslendiğini yazmış, üstelik Yalçın Küçük gibi kendisini keşif kolu olarak nitelendiren bir kişinin her tespitinin kafasında yeni bir şimşek çakılmasına yol açtığını itiraf etmiş bir kişiliktir. 1978 de Ankara’dan Fis köyünde örgüt kurmaya giderken yürüyerek yada özel bir araçla veya otobüsle giderek kamufle olma yerine, uçakla yapılan yolculukların kayıtları devletçe tutulmasına rağmen, uçakla gidebilmiştir.

Radikal Gazetesi yazarı AVNİ ÖZGÜREL, öğrenciliği sırasında MIT’in bir vakfından burs aldığını ve Abdullah Öcalan’ın da orda çaycılık-getir-götür işi yaptığını, Beka kampına gittiğinde ona dikkatli bakınca bu durumu anımsadığını ve kendisinin de durumu hatırlayarak, “benden önce açıklama” dediğini yazmakta ve televizyonlarda söylemektedir. Abdullah Öcalan’ın; felsefe, ekonomi, hukuk, ideoloji alanlarında hiçbir derinliği, hata bilgisi dahi bulunmamaktadır. Eline geçen her herhangi bir kitabı kaba saba tekrar edebilen bir kişilik olmasına rağmen, tarji-komik bir biçimde Marks, Engels, Lenin, Hegel’i aştığını söylese de, Bukenin’nin burjuva anarşizmini Türk devletinin Kemalist ideolojik- politik ihtiyaçları ile kaynaştırarak, var olan gerici ideolojik çöplüğe katkıda bulunmaktadır. Bukenin’in devletin kurum olarak varolmasını red etmesi ile Türk devletinin, Kürdistan ulusal kurutuluş mücadelesinin toprak-iktidar-bağımsız devlet isteminden soyutlanarak, tarihsel ve güncel olarak temel referanslarını terk edip, bireysel haklar kırıntılarına düşürülerek yozlaştırılması sağlanmak istenmektedir.

Abdullah Öcalan, kontracı Türk devletinin bu ihtiyacı için kullanılan ve konuşurulan bir unsurdur.

Bütün bunları bu savunmada belirtmemizin nedenin ne olduğu sorulabilir. Pek çok konu ile ilgili temel yaklaşımı ortaya koymamın nedeni, daha iyi ve bütünlüklü olarak düşüncelerimi anlaşılır kılmak içindir.

Diğer açıdan her konudaki duruşumu bir daha ve ısrarla ortaya koymak içindir

.Öte yandan pek çok isim ve birimi olan Türk kontrgerillasının ve bir yansıması olan Ergenekon'un ortaya çıkarılması konusunda aktif bir tutumlu olması gereken Baro'nun hiçbir tutumunun olmamasına ve buna karşın Kongrede tek başıma bu yapılanmaya karşı tutum alma nedenlerimi belirtmek içindir.

Devlet içindeki gizil militarist katliam örgütlerinin ortaya çıkarılması için çaba harcamayan hiçbir Baro, hukuk kurumu olmaz. Ankara Barosunun Ergenekon davasından yargılanan orgeneral Hurşit TOLON'un diğer hastaneler yerine, GATA Hastanesine sevki için başvuruda bulunduğunu hep beraber basından okuduk. O zaman bu tutumdan Baro'nun Ergenekon davasına karşı tutumunun ne olduğunu çıkarabiliriz.

SONUÇ Savunma yerine geçmek üzere, şimdilik bu eleştirilerimi arz ederim.

15 02 2009

Av. Medeni AYHAN